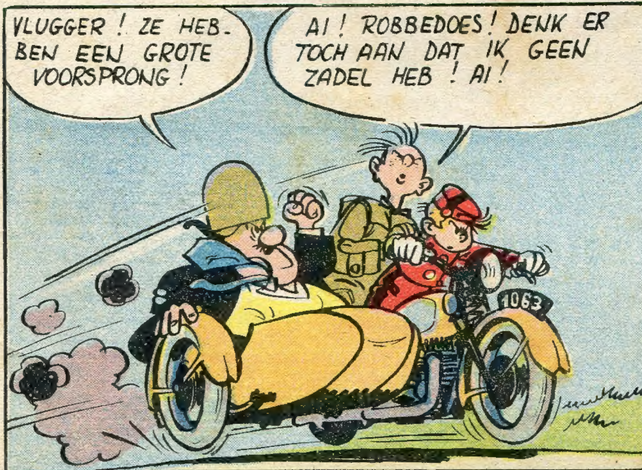
WEEKBLAD

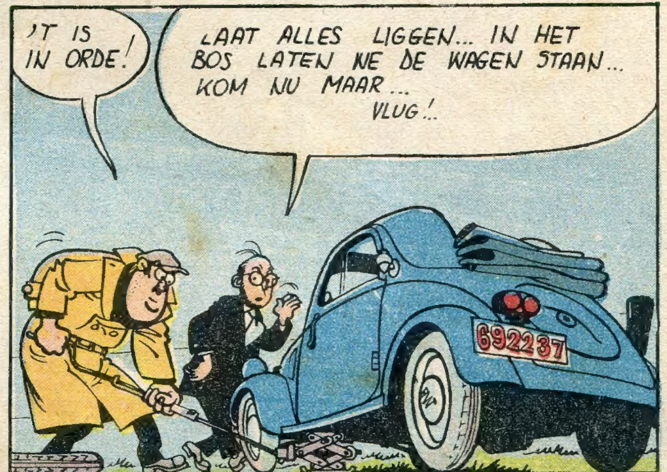
4 frank per nummer.

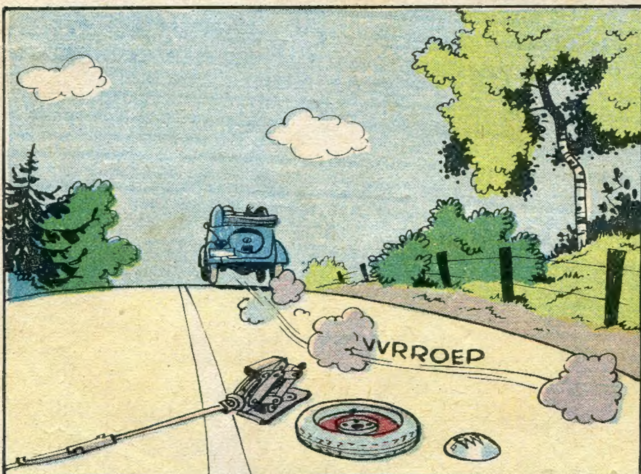
ROBBEDOES

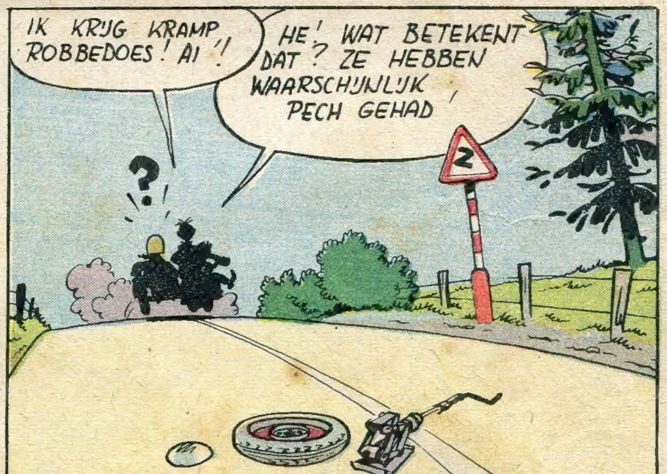

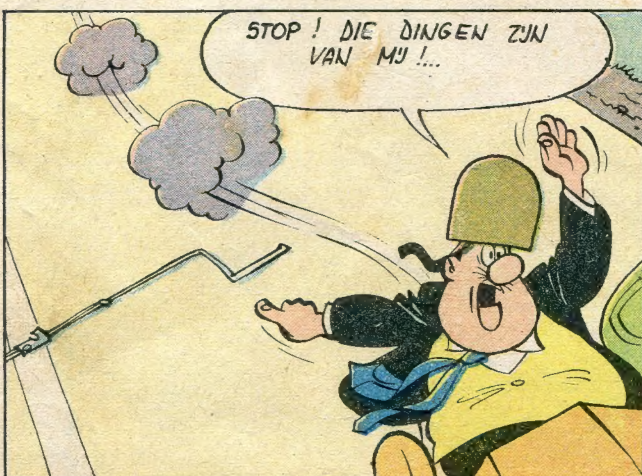
12e JAARGANG. — Nr. 547. — 21 SEPTEMBER 1950. — 24 BLZ.

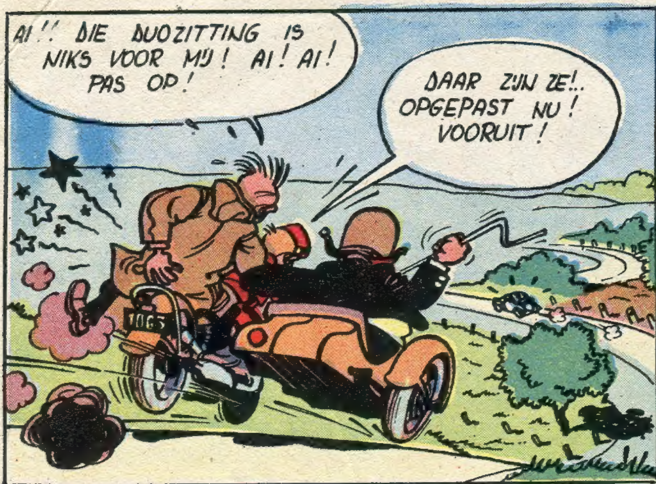
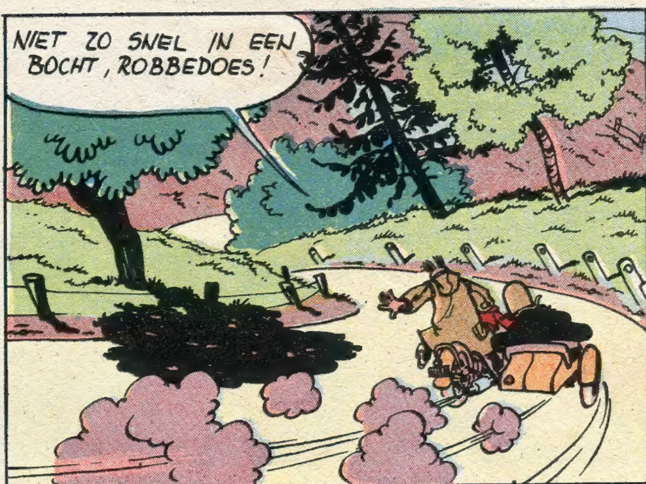
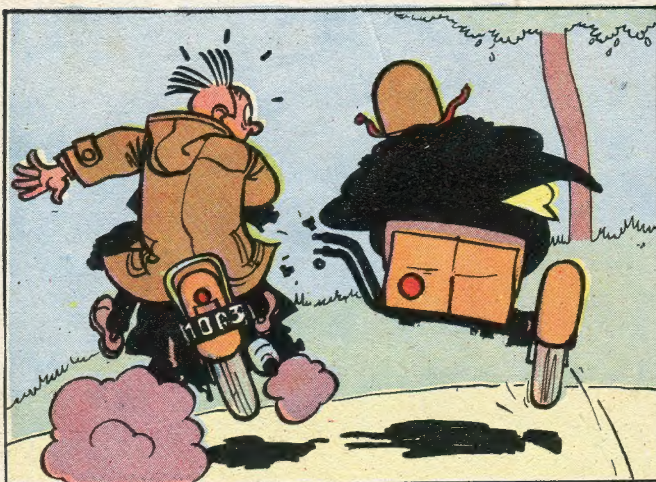
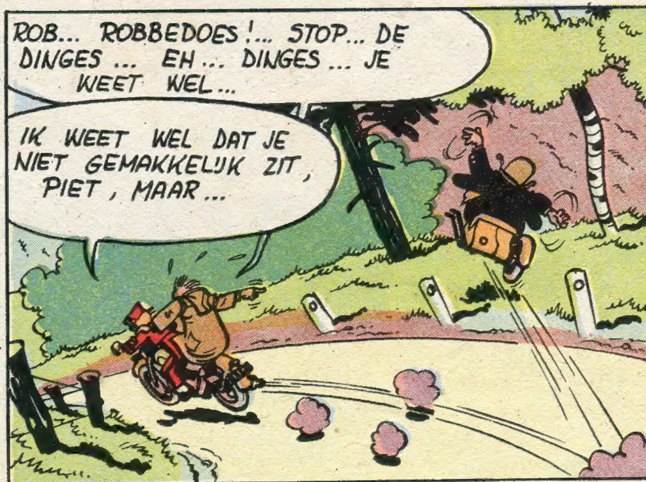
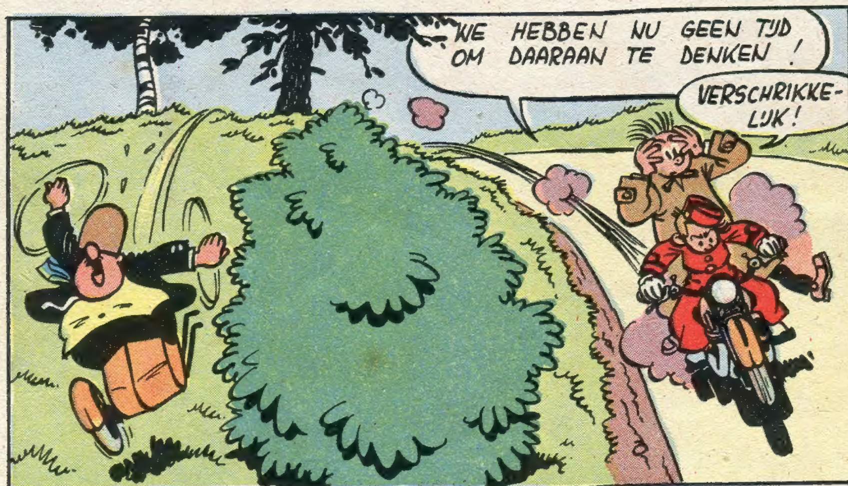
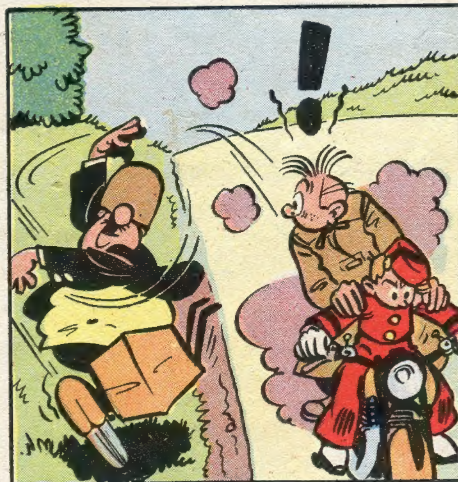
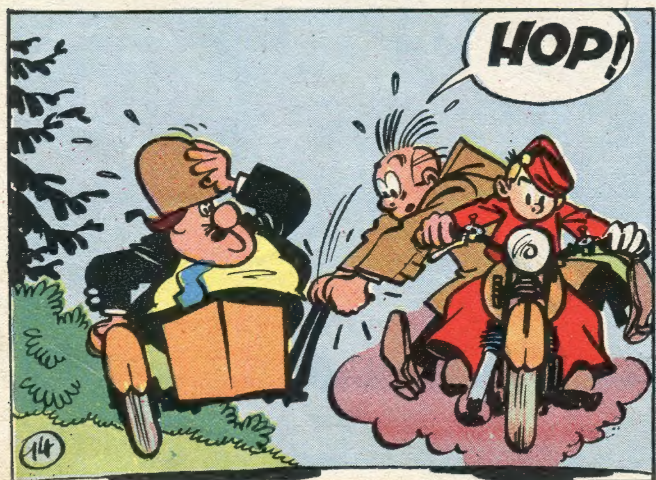

AI!! DIE DUOZITTING IS NIKS VOOR MIJ! AI! AI! PAS OP!
DAAR ZIJN ZE!.. OPGEPAST NU! VOORUIT!

NIET ZO SNEL IN EEN BOCHT, ROBBEDOES!

ROB... ROBBEDOES!... STOP... DE DINGES ... EH ... DINGES ... JE WEET WEL...
IK WEET WEL DAT JE NIET GEMAKKELIJK ZIT, PIET, MAAR...

WE HEBBEN NU GEEN TIJD OM DAARAAN TE DENKEN!
VERSCHRIKKE-LIJK!

!

HOP!
14

DANK JE! MIJN GOEIE VRIEND! JE REDT ME HET LEVEN!
VERGEET HET MAAR, INSPECTEUR!
?

HALLO ! Hoe gaat het, rakkers ? Herkennen jullie me ? Verdraaid, dat is knap ! Ik heb me namelijk moeten verkleden voor het stukje, dat ik samen met Rik Rakkers, Flup en Larsen heb opgevoerd ter gelegenheid van het nieuwe schooljaar. Jammer, dat die lummel van een Larsen alles bedorven heeft. (Maar zeg hem niet, dat ik jullie dat vertelde !)

Voor dat stukje had ik het pak aangetrokken, waarmee jullie me hier zien. Een fijn harlekijnpak, niet ?

Maar waarom noemt men dat een harlekijnpak ?... Heeft Harlekijn ooit bestaan en wat was dat voor een kerel ?...

Op die vragen vinden jullie een antwoord in dit Robbedoesnummer. Jullie vinden toch zelf het artikel wel, niet ?

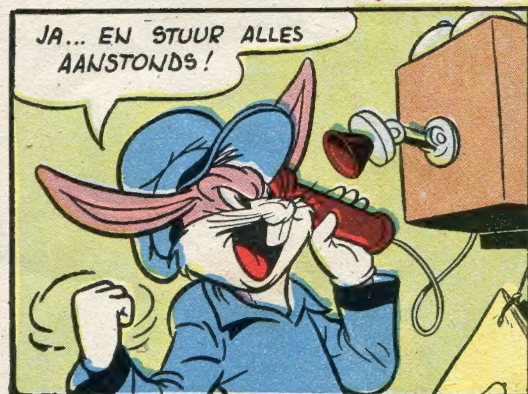

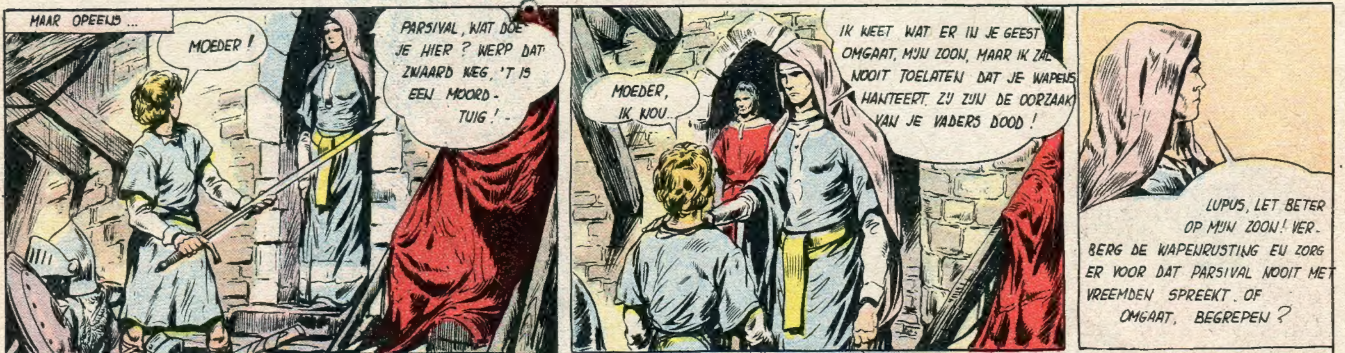

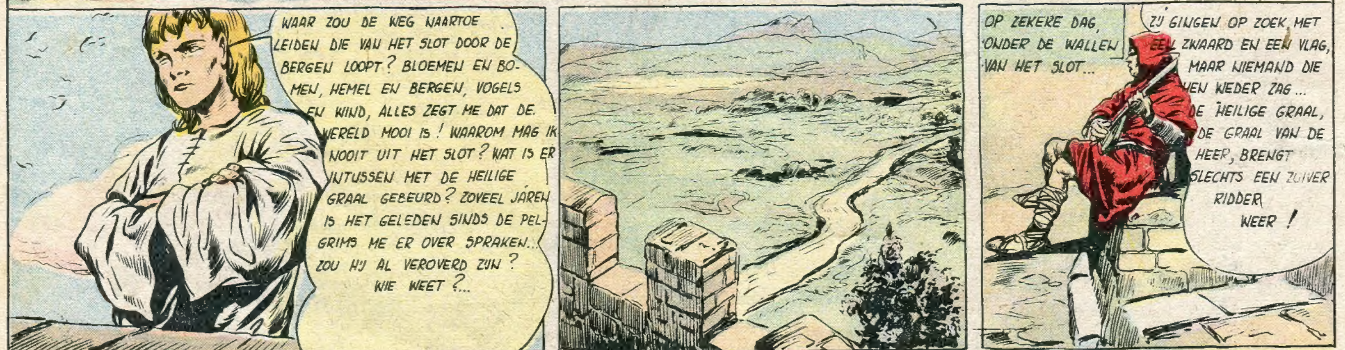
6-25

Ridder Parsival

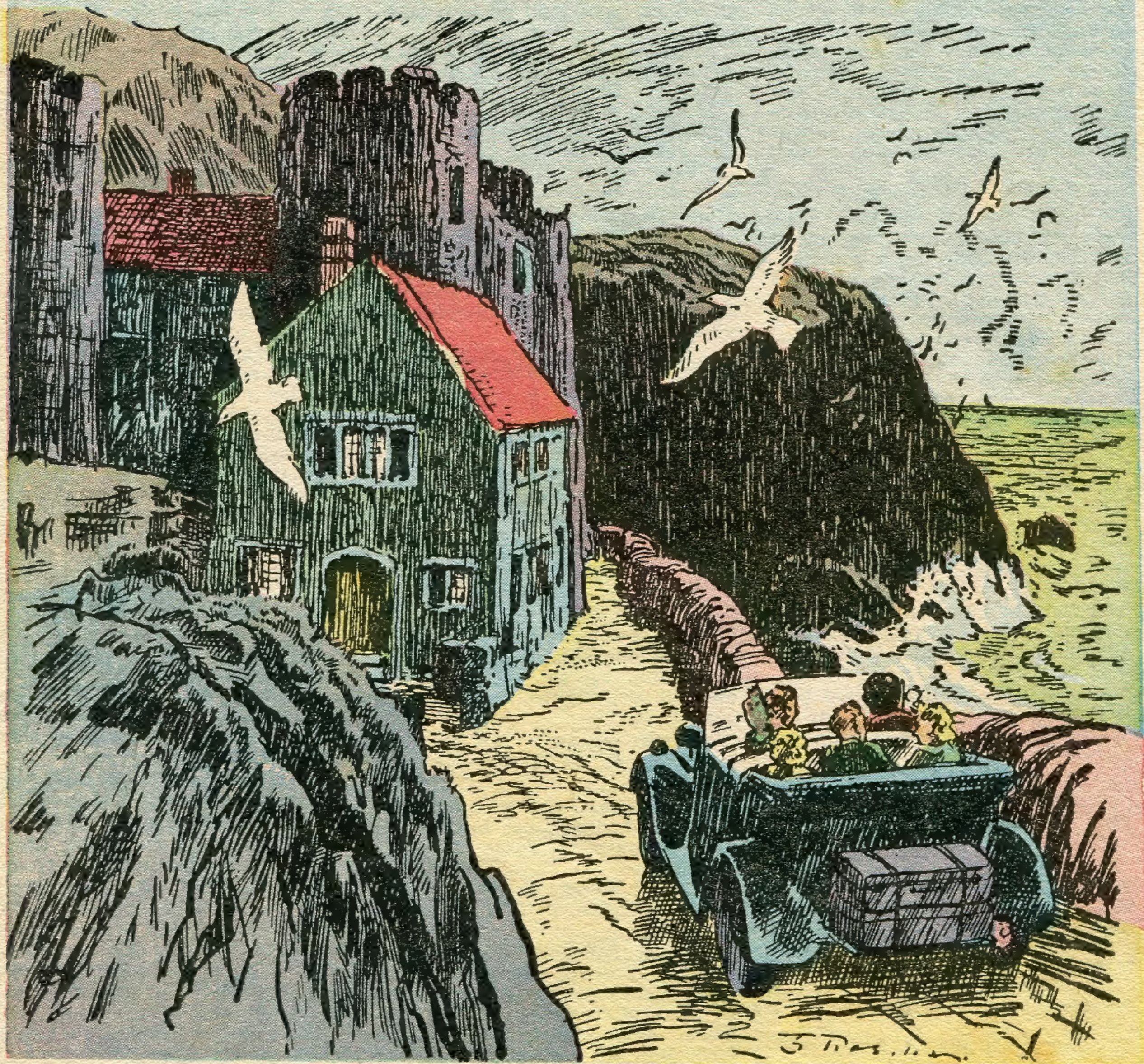

Het Geheimzinnige Eiland

door **Enid BLYTON.**

(3)

KORTE SAMENVATTING. — Philip Mannering wordt tijdens de vacantie naar een privaat-school gestuurd om een beetje bijgewerkt te worden. Hij maakt er kennis met de andere leerlingen : Sam, Oliver, Jack en zijn zusje Lucy-Ann. Er is ook nog een papegaai, die meester Roy veel last bezorgd. Lucy-Ann en Jack moeten er de hele vacantie blijven daar hun oom en voogd ziek is. Maar Philip besluit hen mee naar zijn oom en tante te nemen.

Dit was een vaste gewoonte in Mr Roy's huis, dus gaf hij zonder veel aandacht toestemming. Hij wou, dat Jack en de papegaai ook maar weggingen.

De jongens smokkelden de beide koffers op het karretje en liepen zo vlug ze konden naar het station. De ontsnapping scheen vlot te verlopen. Sam en Oliver merkten niets. Sam was veel te opgewonden omdat hij zelf ook wegging en Oliver was doodongelukkig, omdat hij helemaal alleen achter moest blijven.

De volgende morgen zei Philip Mr Roy beleefd goedendag.

— Ik dank u wel voor het bijwerken, sir, zei hij. Ik denk, dat ik de anderen nu weer bij zal kunnen houden. Good bye, sir.

— Good bye, Philip, je hebt niet slecht gewerkt, zei Mr Roy.

Philip gaf Mr Roy een hand. De vacantie-leraar deed een stap achteruit, toen er een muis uit Philips mouw kroop. Philip duwde het diertje terug.

— Hoe kun je toch altijd met die vieze beesten op je lijf lopen, zei Mr Roy en snoof verachtelijk.

— Waar is je zakdoek ? vroeg de papegaai ineens.

Mr Roy keek Kiki, die op Jacks schouder zat, woedend aan.

— Mogen Lucy-Ann en ik Philip naar het station gaan brengen ?... vroeg Jack.

Kiki schaterlachte en Jack gaf hem een tik.

— Stil ! Er valt niets te lachen.

— Ondeugende jongen ! zei Kiki, alsof hij begreep wat Jack in z'n schild voerde.

— Ja, jullie mogen Philip weg gaan brengen, zei Mr Roy, die blij was, dat hij de nare papegaai een ogenblik kwijt zou zijn.

De drie kinderen gingen weg, heimelijk onder elkaar grinnikend. Kiki had natuurlijk het laatste woord.

— Kun je de deur niet dicht doen ? snauwde hij tegen Mr Roy.

Mr Roy draaide zich driftig om en

sloeg de deur met een klap dicht. Hij hoorde de papegaai nog lachen toen de kinderen al buiten het hek waren.

« Ik wou, dat ik die vogel nooit meer zag », dacht hij bij zichzelf, niet vermoedend, dat zijn wens weldra in vervulling zou gaan.

Jack, Lucy-Ann en Philip kwamen veel te vroeg op het station aan. Ze gingen hun bagage halen en lieten die door een witkiel in de coupé brengen. Toen de locomotief binnenstoomde, vonden ze een lege coupé, die ze in beslag namen. Niemand legde hen 'n strootje in de weg. Niemand vermoedde, dat twee van de kinderen er vandoor gingen. Ze waren alle drie opgewonden en zenuwachtig.

— Ik hoop, dat je oom en je tante ons niet terug zullen sturen, zei Jack.

Hij streelde Kiki om hem gerust te stellen. Hij hield niet van het geluid van treinen en had al tegen iemand gezegd, dat hij op moest houden met fluiten. Een oude dame maakte aanstalten om in hun coupé te komen, maar toen Kiki een rauwe kreet uitstootte, vluchtte zij weg en haastte zich een heel eind verder.

Tenslotte zette de trein zich toch in beweging met veel gepuf en geraas, wat de papegaai voortdurend aanleiding gaf om te zeggen : «Snuit je neus ! » tot groot vermaak van de kinderen. Ze reden uit het station. In de verte zagen ze het huis, waar ze een paar weken doorgebracht hadden.

— We zijn onderweg ! zei Philip vergenoegd. En 't was helemaal niet zo moeilijk om er vandoor te gaan. Vind je niet?

» Jongens, wat zullen wij het leuk hebben op Craggy-Tops. Dinah zal in de wolken zijn, als ze ons aan ziet komen.

— Op naar Craggy-Tops ! zong Lucy-Ann. Op naar de zee en de wind en de golven ! Op naar Craggy-Tops !

— Ja, op naar Craggy-Tops en naar een avontuurlijke, wonderbare tijd, waarvan de kinderen nu nog niets vermoedden.

Op naar Craggy-Tops en het grote Avontuur.

HOOFDSTUK IV

CRAGGY-TOPS

DE TREIN snelde door het landschap, schoot voorbij talloze stationnetjes heen en stopte zeer weinig. Langs de kust ging het door hoge bergen, over zilveren rivieren, door grote grauwe steden.

En toen kwam een woester landschap. De zeewind blies door de raampjes.

— Ik kan de zee al ruiken, zei Jack, die maar eenmaal in zijn leven de zee gezien had en er zich nauwelijks iets van herinneren kon.

De trein stopte tenslotte aan 'n klein stationnetje.

— We zijn er, zei Philip.

» Stap uit. Hé, Jo-Jo ! Hier ben ik. Heb je je oude kar meegebracht ?

Jack en Lucy-Ann zagen een man met een bijna zwarte huid en spierwitte tanden op hen afkomen. Hij rolde met z'n ogen op een heel eigenaardige manier. Achter hem kwam een meisje aangelopen, dat iets ouder was dan Lucy-Ann, maar ze was groot voor haar leeftijd. Ze had hetzelfde dikke bruine haar als Philip en ook een soort kuif op haar voorhoofd.

« Nog 'n Kuifje, dacht Jack, maar onstuimiger. Dat moet Dinah zijn. »

Het was Dinah.

Ze was met Jo-Jo in de oude rammelkast van een auto naar het station gekomen om Jack af te halen. Ze bleef verrast stilstaan toen ze Lucy-Ann en Jack ontdekte. Jack grinnikte, maar Lucy-Ann was bij de aanblik van het grote meisje plotseling verlegen en ze kroop achter haar broer weg. Dinah staarde nog verbaasder naar Kiki, die tegen Jo-Jo zei, dat hij onmiddellijk z'n voeten moest vegen.

— Hou je opmerkingen voor je, zei Jo-Jo grof, tegen de vogel sprekend, of het een menselijk wezen was.

Kiki zette zijn kuif op en gromde boos, als 'n hond.

Jo-Jo keek verbluft.

— Dat een vogel ? vroeg hij Philip.

— Ja, zei Philip. Jo-Jo, zet die koffer ook in de auto. Die is van mijn twee vrienden.

— Zij komen naar Craggy-Tops ? vroeg Jo-Jo, die er niets meer van begreep. Miss Polly niets zeggen van vrienden, nee, zij niets zeggen.

— Philip, wie zijn dat ? vroeg Dinah, die zich bij het kleine groepje voegde.

— Twee kennissen van Mr Roy, zei Philip. Ik zal je later wel alles vertellen.

Hij gaf Dinah een wenk om haar te laten begrijpen, dat hij het wel uit zou leggen, als Jo-Jo niet meer bij hen was.

— Dit is Sproet. Ik heb je al over hem geschreven en over Lucy-Ann ook.

De drie kinderen gaven elkaar plechtig de hand. Daarna stegen ze allemaal in de krakende, oude auto. De twee koffers werden achterop geladen. Jo-Jo reed gevaarlijk, vond Lucy-Ann. Zij klemde zich aan de zijkant vast, niet helemaal op haar gemak.

Ze reden door woeste heuvels, rotsachtig en kaal. Al gauw zagen ze in de verte de zee. Overal hoge klippen en hier en daar een golfbreker.

Het was beslist woest en eenzaam aan deze kust. Ze kwamen voorbij vervallen huisjes en hutten onderweg.

— Die zijn afgebrand in de veldslagen, waar ik je over verteld heb, zei Philip. Niemand heeft ze weer opgebouwd. Craggy-Tops bleef min of meer gespaard.

— Dat is de klip, waar Craggy-Tops achter gebouwd is, viel Dinah hem in de rede.

De anderen zagen een hoge, rotsachtige klip. Ze konden net een kleine ronde toren zien, die zij voor Craggy-Tops hielden.

— Craggy-Tops is buiten het bereik der golven gebouwd, zei Philip, maar op stormachtige nachten spat het schuim van de branding wel zo hard tegen de ramen, dat je de indruk krijgt, met de golven te doen te hebben.

Lucy-Ann en Jack vonden, dat dit allemaal erg opwindend klonk. Het moest heerlijk zijn om in een huis te wonen, waartegen het schuim van de zee omhoog spatte. Zij hoopten, dat ze een hevige storm mee zouden maken, terwijl zij daar waren.

— Verwacht Miss Polly u allemaal ? vroeg Jo-Jo plotseling.

Hij was totaal in de war door de twee andere kinderen.

— Zij niets over hen zeggen.

— Heus niet ? Wat vreemd ! zei Philip.

Kiki begon te lachen en Jo-Jo haalde ontstemd z'n zwarte neus op. Hij was niet erg gesteld op Kiki, dat was nu al te zien. De blik, waarmee de zwarte kerel Kiki aankeek, stond Jack helemaal niet aan.

Dinah gaf plotseling een gil en duwde Philip van zich af.

— O, er zit eén muis in je nek. Ik zag het net. Z'n snuitje kwam boven je kraag uit. Neem dat beest weg, Philip, je weet, dat ik geen muizen uit kan staan.

— Blijf toch kalm en doe niet zo idioot, zei Philip een beetje ruw.

Dinah werd ineens driftig. Ze greep Philip bij z'n kraag en probeerde de muis te bevrijden en weg te jagen. Philip gaf Dinah een duw, dat ze met haar hoofd tegen de zijkant van de auto botste. Zij gaf hem een klap in zijn gezicht terug.

Jack en Lucy-Ann staarden hen hoogstverbaasd aan.

— Lelijkerd ! zei Dinah. Ik wou, dat je maar niet teruggekomen was. Ga maar met je akelige vrienden naar Mr Roy terug.

— Zij zijn helemaal niet akelig, zei Philip ineens veel vriendelijker. Ze zijn heel aardig.

Hij bracht z'n mond aan Dinahs oor, nadat hij gezien had, dat Jo-Jo niet op hen lette en fluisterde :

— Ze zijn bij Mr Roy ontsnapt en ze hebben geen ouders meer. Ik heb hen gevraagd met mij mee te komen. Hun oom zal tante Polly voor hun verblijf bij ons betalen. Begrijp je ?

Dinah vergat haar boosheid net zo vlug, als ze opgekomen was. Ze gaapte broer en zuster met onverholen belangstelling aan en streek tegelijkertijd door haar wilde haren.

Wat zou tante Polly zeggen ? Waar moesten zij slapen ? Wat was dat allemaal spannend.

Jo-Jo reed maar verder over de hobbelige, steenachtige weg. Jack vroeg zich verbaasd af, hoe het mogelijk was, dat iedere auto hier niet kapot ging. Ze stegen langs de klip omhoog en daarna ging het weer naar beneden over een weg, die om Craggy-Tops heen liep.

En daar was plotseling de bulderende zee met Craggy-Tops er hoog boven, half in de klip weggebouwd.

De auto stopte en de kinderen sprongen er uit. Jack staarde naar het vreemde huis. Het was een eigenaardig gebouw. Eens had het twee torens bezeten, maar nu was er een

ingevallen. De andere stond nog overeind. Het huis was uit grijze stenen opgetrokken, het was massief en lelijk, maar heel groot. Het staarde naar de zee met een trotse, strenge blik, alsof het de woeste golven uit wilde dagen.

Jack keek in het water beneden hen. Honderden soorten zeevogels cirkelden er boven. Het was een echt vogelparadijs. Zijn hart zong van vreugde. Vogels bij honderden, bij duizenden. Hij zou ze net zo lang kunnen bestuderen, als hij zin had, hun nesten opzoeken en hen op alle mogelijke manieren fotograferen. Wat een heerlijke tijd stond hem te wachten.

Er kwam een vrouw in de deur staan. Zij keek verrast naar de vier kinderen. Zij was mager en haar haren waren zandachtig van kleur en dof. Ze zag er moe en afgetobd uit.

— Hallo, tante Polly, riep Philip, de stenen trap oprennend. Daar ben ik weer !

— Dat zie ik, zei z'n tante, een stijve kus op zijn wang drukkend. Maar wie zijn dat ?

— Dat zijn mijn vrienden, tante Polly, zei Philip ernstig. Ze konden niet naar huis, omdat hun oom z'n been gebroken heeft. Daarom heb ik hen meegebracht. Hun oom zal voor hun verblijf betalen.

— Philip, hoe kon je zoiets doen ? Mensen meebrengen, zonder dat ik er iets vanaf weet, zei tante Polly scherp. Je weet, dat we geen logeerkamer hebben.

— Ze kunnen in de torenkamer slapen, zei Philip.

De torenkamer! Wat heerlijk ! Jack en Lucy-Ann waren verrukt.

— Daar zijn geen bedden, zei tante Polly op een onaangename toon. Ze zullen terug moeten gaan Zij kunnen deze nacht blijven, maar morgen moeten ze terug.

Lucy-Ann moest moeite doen, haar tranen in te houden. Er was iets scherps in tante Polly's toon en dat kon zij niet verdragen.

Ze voelde zich onwelkom en ellendig. Ze zei dikwijls : « Arme, oude Lucy ! » of « Arme, oude Kiki ! »

Ze zag, dat ze indruk gemaakt had op deze vrouw met haar schelle stem en ze herhaalde de woorden nog eens zacht, alsof ze op het punt stond in tranen uit te barsten.

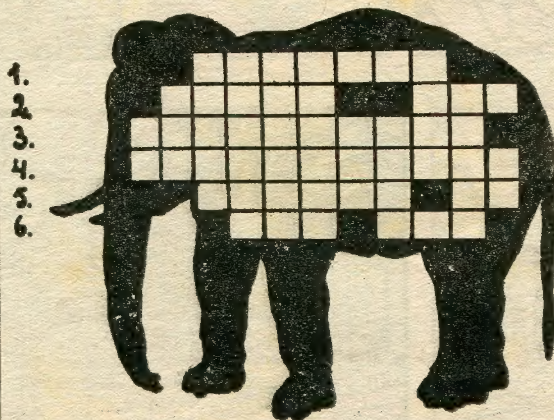
— Arme Polly ! Lieve Polly !

— Wel heb je ooit ! zei tante Polly en keek de papegaai al vriendelijker aan.

Tante Polly voelde zich ziek en moe, maar niemand dacht er ooit aan om haar te beklagen. Haar huisgenoten lieten nooit iets merken. Ze zagen het niet eens. En nu was er ineens een vogel, die medelijden met haar had en die vriendelijker met haar sprak dan ze in jaren gehoord had.

Onze Kruiswoordraadsels

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11.

HORIZONTAAL

1 : Metaalmengsel, legering. — 2 : Rang. - Bierton. — 3 : Geoliede zeemanshoed. — 4 : Zwaardvechters bij de Romeinen. — 5 : Eerste Kamer. - Achter. — 6 : Hol. - Bejaard.

VERTIKAAL

1 : Afkorting van Zogenaamd. — 2 : Vrijgevig. — 3 : Liederen. — 4 : Klimwerktuig. — 5 : Sneeuwstorting. — 6 : Droombeeld. — 7 : Vorm van staan. — 8 : Volbloed Chinees, volbloed Hollander. — 9 : Wild zwijn. — 10 : Grote roofvogel. — 11 : Voorzetsel.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Ido. — 2 : Roskam. — 3 : Agiotage. — 4 : Retina. — 5 : Lid. — 6 : Ge.

Vertikaal. — 1 : Ei. — 2 : Draf. — 3 : Oog. — 4 : Si. — 5 : Kor. — 6 : Ate. — 7 : Mat. — 8 : Gil. — 9 : Enig. — 10 : Ade.

Tante Polly vond het vreemd maar het beviel haar toch

— Je kunt een matras naar de torenkamer brengen en daar vannacht met de jongen slapen.. hoe heet hij? zei tante Polly tegen Philip.

» Het meisje kan vannacht bij Dinah slapen. Het is een klein bed, maar dat kan ik niet helpen. Als je mensen meebrengt, zonder er mij iets van te zeggen, kan ik ook niets voorbereiden.

De kinderen kregen een goed maal. Tante Polly kon lekker koken. Het was thee-uurtje en avondeten tegelijk. De kinderen lieten het zich best smaken. Alles, wat ze die dag gehad hadden was hun ontbijt en de paar boterhammen, die Mr Roy voor Philip ingepakt had. Een pakje boterhammen is niet veel voor drie hongerige kinderen.

Dinah haalde haar neus op en de papegaai zei ernstig tegen haar :

— Waar is je zakdoek ?

Tante Polly keek met bewonderende verrassing naar de vogel.

— Dat zeg ik ook altijd tegen Dinah, zei ze. Die vogel schijnt een zeer schrander beest te zijn.

Kiki was gevleid door de bewondering van tante Polly.

— Arme Polly, arme lieve Polly, zei hij, zijn kopje schuin houdend.

Zijn lichte ogen blonken tante Polly vriendelijk toe.

— Tante Polly is meer op je papegaai gesteld dan op jou, fluisterde Philip tegen Jack.

Na het eten nam tante Polly Philip mee naar het studeervertrek van zijn oom. Hij klopte en stapte naar binnen. Oom Jocelyn stond over een stapel vergeelde papieren gebogen. Hij onderzocht iets met een vergrootglas. Hij bromde tegen Philip.

— Zo, ben je daar weer ? Wees braaf en blijf zo ver mogelijk uit mijn buurt. Ik heb het erg druk gedurende deze vacantie.

— Jocelyn, Philip heeft twee kinderen meegebracht... en een papegaai, zei tante Polly

— Een papegaai ? vroeg oom Jocelyn. Waarom een papegaai ?

— Jocelyn, die papegaai is van een van de kinderen, die Philip meegebracht heeft, zei tante Polly. Philip zou deze kinderen graag hier houden.

— Kan ze niet gebruiken. De papegaai kan me niets schelen, zei oom Jocelyn. Hou de papegaai als je dat graag wilt. En als je niet wilt, stuur hem dan maar weer weg. Ik ben bezig.

Hij boog zich weer over z'n papieren. Tante Polly zuchtte en deed de deur achter zich dicht.

— Hij stelt zoveel belang in het verleden, dat hij het tegenwoordige vergeet, zei ze halfluid tot zichzelf. Dan zal ik Mr Roy zelf op moeten bellen. Hij zal staan kijken, als hij hoort, wat de kinderen uitgevoerd hebben.

Zij ging naar de telefoon. Philip volgde haar op de hielen. Hij wilde graag weten, wat Mr Roy zou zeggen. Dinah glipte uit de zitkamer en Philip knikte in de richting van de telefoon.

Als Mr Roy nu maar boos was en zei, dat hij Jack en Lucy-Ann niet terug wilde hebben !

En zou tante Polly de chèque groot genoeg vinden om zijn vriendjes bij hen te laten blijven ?

HOOFDSTUK V

DE INTREK OP CRAGGY-TOPS

HET LEEK wel uren te duren voor tante Polly verbinding kreeg met Mr Roy. De goede man was opgewonden en zenuwachtig. Jack en Lucy-Ann waren natuurlijk niet thuis gekomen. Eerst had hij gedacht, dat ze een wandeling waren gaan maken en dat Jack een of andere onbekende vogel gevonden had, waardoor hij tijd en uur vergat.

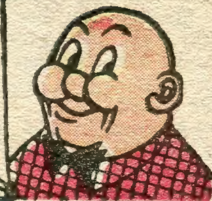
Maar toen er uren voorbij gingen en de kinderen nog niet thuis waren, werd hij ernstig ongerust.

Hij was hoogstverbaasd door Mrs. Sullivan, Philips tante, opgebeld te worden. Zij vertelde hem, dat de kinderen veilig bij haar aangekomen waren.

(Wordt vervolgd.)

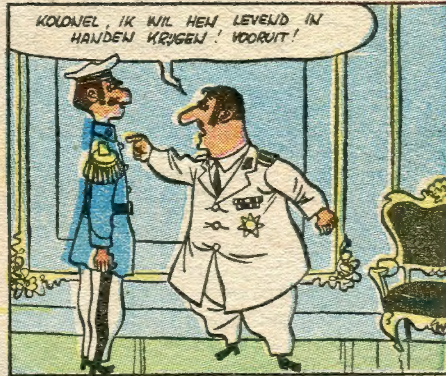
de BAARD en de KALE

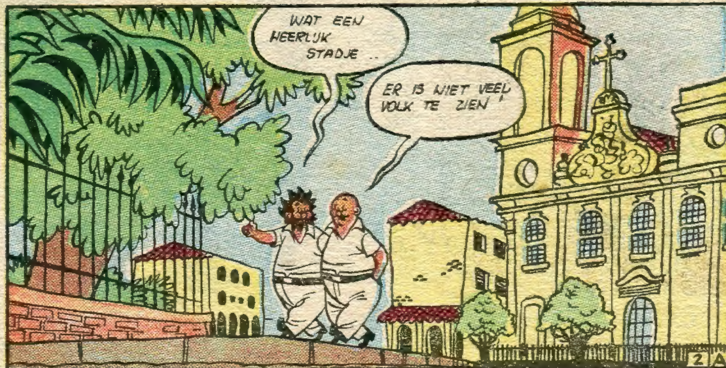

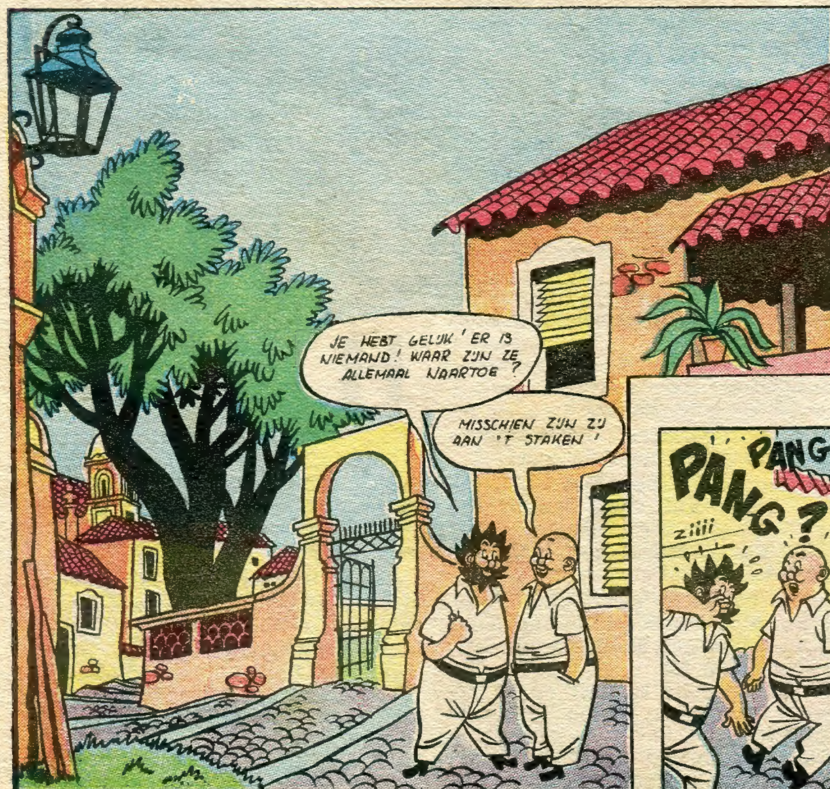

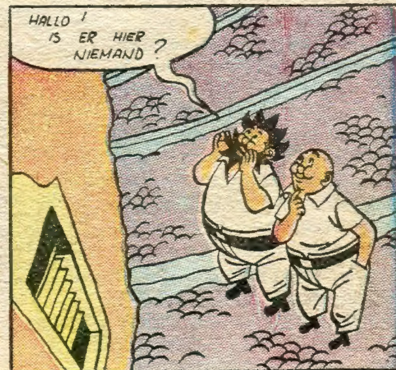

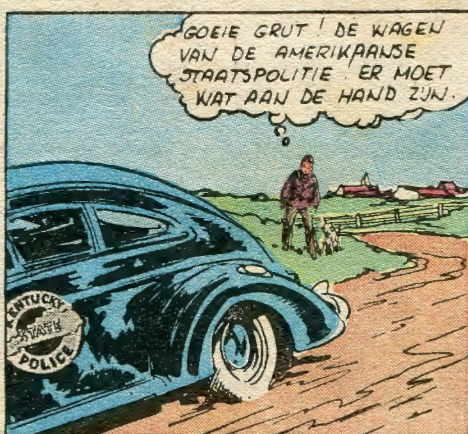
RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

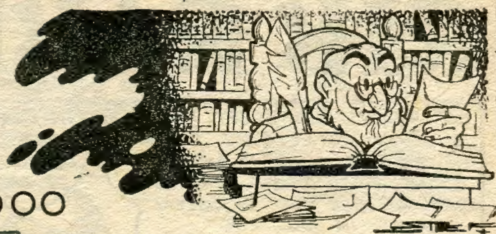

SNUFFELTJE VERTELT...

LET OP DE LANGE OREN!

De vacantie is er geweest! Leve de vacantie! Voor sommige rakkers en rakkeresjes is de tijd aangebroken om een levensweg te kiezen. **MADELIEFJE** uit Thielt zou graag zeemeermin worden. Daarvoor moet ze natuurlijk naar de zeemeerminnenschool. Ha-ha-ha!...

Wat **TIK-TAK** uit Hoboken graag worden zal, heb ik nog niet kunnen uitmaken, want hij vraagt me, hoe misdadigers kunnen herkend worden. Zou hij misschien tot het gilde der inbrekers willen toetreden? Nee, alle gekheid op een stokje! Als **TIK-TAK** zich interesseert voor persoonsbeschrijvingen, vingerafdrukken, sporen, enz., dan gaat zijn sympathie natuurlijk uit naar de politie, die in haar moeilijke strijd tegen de zware jongens allerlei wetenschappelijke hulpmiddelen tot haar beschikking heeft. In de goede oude tijd gebruikten ze zeer « overtuigende » middelen om een verdachte tot bekentenis te dwingen. Ze zetten hem de duimschroeven aan, ze « verwarmden » zijn voeten, ze rukten één voor één zijn tanden uit, en weinig verdachten bleven loochenen, of ze nu al of niet schuldig waren. Gelukkig zijn die barbaarse methodes nu afgeschaft, althans officieel. De anthropometrie en de scheikunde hebben de foltertuigen vervangen.

Nee, de anthropometrie is geen voorhistorisch dier en ook geen ziekte. « Anthropometrie », zegt Verschueren, is de bepaling van een reeks afmetingen aan het menselijk lichaam, inz. voor rassenstudie en justitie-doeleinden.

Daarmee weten jullie eigenlijk nog niet veel. Onze Piet Kwabbernoot stelt zich de anthropometrie als volgt voor: als ergens een inbraak is gepleegd, belt het slachtoffer dadelijk de politie op. Een agent verschijnt full speed ter plaatse met een meter en zet de inbreker achterna. Als hij hem ingehaald heeft, begint hij hem op alle manieren te meten, zijn gestalte, de lengte van zijn haren, de dikte van zijn schaduw, enz. Daarna laat de agent de inbreker weer lopen maar dank zij de verschillende afmetingen zal hij hem later gemakkelijk kunnen terugvinden.

Piet heeft het natuurlijk achterstevoor of ondersteboven begrepen. Laten we de anthropometrie even op haar pootjes zetten. De uitvinder (dat willen jullie natuurlijk in de eerste plaats weten) is een Franse politiebeambte, Alphonse Bertillon. Bertillon had opgemerkt, dat verstokte misdadigers vaak verschillende keren met het gerecht te doen kregen, maar dan onder verschillende namen. Soms was het erg moeilijk te bewijzen, dat de Piet Langvinger, die in 1890 een bankoverval had gepleegd, dezelfde misdadiger was als Bertus Grijpmaar, die in 1892 bij een rentenier had ingebroken. Berthier dacht lang over het vraagstuk na en tenslotte vond hij een oplossing. « Als we Piet Langvinger in onze netten hebben, zei hij, zullen we hem nauwkeurig meten: zijn gestalte, de breedte van zijn voorhoofd, de lengte van zijn neus, de afstand tussen zijn twee ogen, enz. Ook bizondere kentekenen zoals moedervlekken, ingegroeide nagels, littekens, enz., zullen we nauwkeurig optekenen. Als we dan later Bertus Grijpklauw inrekenen, zullen we de verschillende afmetingen en kentekenen vergelijken en Bertus zal niet lang kunnen loochenen, dat hij eigenlijk Piet is.

Zoals alle vernieuwers stootte Berthier in het begin op tegenstand, maar tenslotte werd zijn systeem toch ingevoerd en door de politie van heel de wereld toegepast. Ja, toen werd het heel gevaarlijk voor een inbreker met lange oren, of een scheve neus, want ze werden gemakkelijk herkend en opgespoord.

DE VINGERS BRENGEN HET UIT!

Naderhand werd de methode natuurlijk verbeterd, vooral toen het bekend werd, dat geen twee mensen ter wereld precies gelijke vingers hebben. Zelfs tweelingbroers, die als twee druppels water op elkaar lijken, hebben heel verschillende vingers. Kijk maar eens naar je vingertoppen. Zie je al die naast elkaar lopende en ombuigende groefjes. Wel, in die groefjes zit hem het geheim van die vingerafdrukken. Strijk wat inkt op je vingertop, druk hem dan op een wit blad papier en je krijgt een duidelijke afdruk van je vingers. (Doe het niet, want moeder zou kunnen mopperen!) Geen mensen ter wereld hebben precies dezelfde afdruk.

De politie nu heeft millioenen dergelijke vingerafdrukken verzameld. Als iemand met het gerecht te doen krijgt, moet hij zijn vingerafdrukken netjes op een steekkaart zetten. Ook van soldaten worden vingerafdrukken genomen. Zo krijgt de politie vingerafdrukken van haast ontelbare mensen. Deze worden zorgvuldig bewaard en geclasseerd. Maar niet alleen als we onze vingers met inkt besmeuren, maken we vingerafdrukken. Onze huid scheidt een soort onzichtbaar vocht af, dat zich vastzet op alle voorwerpen, die we vastnemen. Als we dus uit een glas drinken of een hamer hanteren, drukken we daarop onze eigen stempel af en die zal niet meer zo gemakkelijk worden uitgewist. Deze stempel nu kan met behulp van scheikundige stoffen zichtbaar worden gemaakt. De eenvoudigste methode is de volgende: een soort talk wordt over de vingerafdruk gestrooid. Die talk blijft alleen kleven op een vettige oppervlakte, dus op die gedeelten van het glas of de hamer, die met de curven (kromme lijntjes) van de vingerhuls in aanraking zijn geweest. Zo verschijnt dan in het dunne laagje talk een duidelijk beeld van de vingerafdruk, die kan gefotografeerd of overgedrukt worden. Op de plaats van de misdaad zoekt de politie nu stelselmatig naar dergelijke vingerafdrukken van de daders.

Maar hoe kunnen ze nu die éne vingerafdruk vergelijken met de millioenen vingerafdrukken van hun verzameling? Is dat geen onbegonnen werk?

Zo heel moeilijk is het toch weer niet, want al die vingerafdrukken worden onderverdeeld in klassen en categorieën, al naar gelang de vorm van de curven.

De geheimen van de politie-laboratoria worden natuurlijk angstvallig in het duister gehouden, en zelfs voor een beroepssnuffelaar als ik ben zal er niet gauw het fijne van weten. Toch is het bekend, dat het dank zij de wetenschap steeds moeilijker wordt voor een misdadiger om aan zijn gerechte straf te ontsnappen. Weet je wel, dat zelfs een verkoold stukje papier een overtuigend bewijs tegen een misdadiger kan worden? Maar de wetenschap is niet enkel een wapen tegen de misdaad. Dank zij de wetenschap worden ook onschuldigen vrijgesproken, die vroeger misschien zouden veroordeeld geweest zijn.

Zo, **TIK-TAK**, zo heb je toch al enige ideeën over het herkennen en opsporen van misdadigers. Als je het ooit tot politie-commissaris brengt, moet je maar eens een artikeltje voor de weetgierige Robbedoeslezers van die tijd schrijven. Afgesproken?

DE LAATSTE PIRATEN

Nu we toch in het hoekje van de dieven verzeild zijn geraakt, kunnen we meteen ook wel de nieuwsgierigheid van **BONTE SPERWER** uit **Rotterdam** bevredigen. Bonte Sperwer wil graag weten, of er nog echte piraten bestaan.

Nee, echte piraten zoals in de boeken bestaan tegenwoordig niet meer. Hoogstens treffen we aan de kust van China nog enkele piratenbenden aan, die zich tijdens de oorlog tegen Japan in stand hebben gehouden onder het mom van de weerstand, maar nu langzamerhand opgeruimd of ontbonden worden. Grotere schepen hebben ze 't trouwens nooit lastig gemaakt.

Dag, rakkers, tot volgende week.

SNUFFELTJE.

VOOR ONZE VERZAMELAARS

Af en toe zullen we, in aansluiting bij onze artikelenreeks over het aanleggen van een luchtvaart-verzameling, een bijdrage geven, waarin we uitweiden over specialiseren.

We beginnen met een opsomming van landen, waar een luchtvaartindustrie bestaat of bestaan heeft.

Argentinië, België, Bulgarije, Brazilië, China, Denemarken, Duitsland, Engeland, Finland, Frankrijk, Hongarije, Italië, Japan, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Peru, Polen, Roemenië, Rusland, Tsjecho-Slovakije, Turkije, Verenigde Staten van Amerika, Yoegoslavië, Zweden, Zwitserland. (Chili, Griekenland, Mexico, Portugal.) De vier laatste, tussen haakjes vermelde landen bezitten of bezaten geen eigenlijke zelfstandige industrie. Hier zijn slechts staatswerkplaatsen voor herstel en onderhoud.

Elk der vernoemde landen heeft of had één of meer fabrieken.

Een overzicht dezer fabrieken zullen we eerst opnemen, wanneer we onze gegevens vervolledigd hebben. Het zal een lange lijst worden, die we over verschillende Robbedoes-nummers moeten verdelen!

Een dergelijke landen-lijst kan ook zijn dienst bewijzen bij het aanleggen van de zgn. landen-mappen, waarover we in een vorige bijdrage gesproken hebben. Verder hebben we hier nog een schema uitgewerkt, om aan te geven, wat we nu eigenlijk gaan verzamelen.

Van elk land (zie lijst) : elke vliegtuigbouwer.

Van elke vliegtuigbouwer : een kort geschiedkundig overzicht der firma en alle uitgebrachte vliegtuigtypes.

Van elk type : elke versie.

Van elke versie : een echte foto, een maatschets, verschillende gegevens.

In dit schema verstaan we onder :

Vliegtuigbouwer : Grote en kleine firma's, maar evengoed particuliere bouwers, die eigen, zelf-ontworpen toestellen uitbrachten.

Types : 1) Die vlogen. Foto, maatschets en gevens ; - 2) Die gebouwd werden maar niet vlogen. Idem ; - 3) Die ontworpen werden, doch niet gebouwd, of waarvan slechts één nietvliegend model werd gebouwd. Maatschets, zo mogelijk foto van model en gegevens.

De gegevens van 2 en 3 blijven natuurlijk beperkt tot afmetingen en gewicht, en, eventueel, berekende prestaties.

Wat nu de gegevens betreft, die we verzamelen, hierin moeten we ons wijselijk weten te beperken. Daarom hebben we ook een lijstje opgesteld van gegevens, die wel het meest interessant zijn om te bewaren.

1) Naam van de bouwer (meestal de fabriek).

2) Gebruik (bv. transportvliegtuig, jager, bommenwerper, sporttoestel, enz.).

3) Motortype, aantal P. K. (motorvermogen).

4) Bouwwijze : metaal, hout, gemengd, enz.

5) Nationaliteit.

6) Fabrieksnummer.

7) Naam : officiële benaming, bijnaam, enz.

8) Eventueel leger-benaming of nummering.

9) Spanwijdte, lengte en hoogte : afmetingen.

10) Leeg- en totaalgewicht, laadvermogen.

11) Maximum-, kruis-, landings- en minimumsnelheid. Vliegbereik en hoogtegrens : prestaties.

12) Aantal inzittenden, verdeeld in bemanning en passagiers.

Wanneer we al deze gegevens hebben, mogen we heel tevreden zijn! Ze geven ons een goed overzicht van elk vliegtuig. We zullen al moeite genoeg hebben, ze allemaal bij elkaar te krijgen!

Vragenbus

BELANGRIJKE MEDEDELING VOOR ONZE VRAGENSTELLERS

Zoals jullie weten, doen we steeds ons best, alle vragen van onze lezers zo goed en zo snel mogelijk te beantwoorden. Het komt echter wel voor dat we soms brieven ontvangen, waarin lijsten worden opgegeven van dertig en meer vliegtuigtypen, en van elk toestel worden dan soms tot 15 gegevens gevraagd! Ook gebeurt het, dat ons gevraagd wordt, dergelijke gegevens in een persoonlijk antwoord op te zenden!...

Die lezers willen we er even op wijzen, dat we in het vervolg ons noodzakelijk moeten beperken tot de volgende cijfers : spanwijdte, lengte, hoogte voor de **afmetingen**. Leeggewicht en totaalgewicht voor het **gewicht**. Maximum-, kruis- en landings- of minimumsnelheid, vliegbereik en hoogtegrens voor **prestaties**. Andere cijfers kunnen slechts **bij uitzondering** gegeven worden.

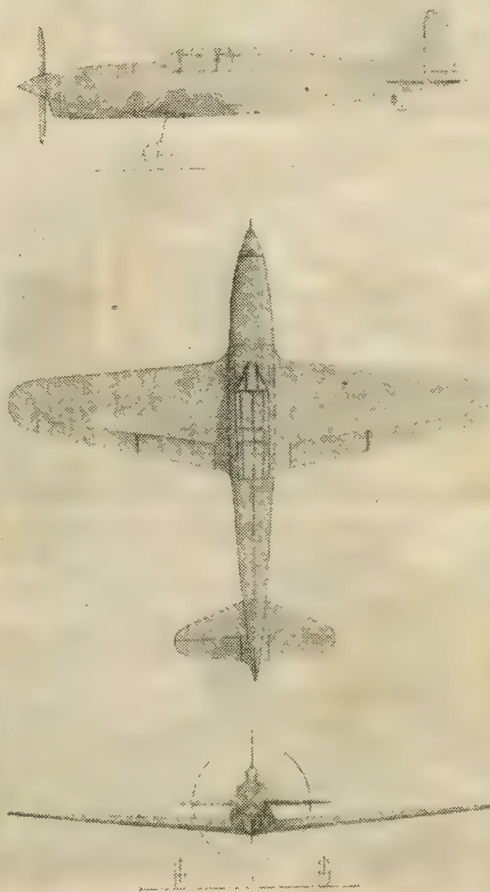
De beschrijving, die we in de vragenbus geven, moet zich beperken tot : naam van de bouwer, gebruik, motortype met aantal en vermogen, bouwwijze, nationaliteit, fabrieksnummer, naam, aantal inzittenden. Meer uitgebreide beschrijvingen ook weer slechts bij uitzonderingen!

Wat een persoonlijk antwoord betreft : we herhalen hier nogmaals, dat het onnodig is een P. A. te vragen, of er zegels voor bij te voegen. Wanneer Bob het nodig acht, jullie rechtstreeks te antwoorden, zal hij dit wel doen en zelf voor die zegel zorgen. Trouwens, gegevens, beschrijvingen, enz. worden **NOOIT** in een P. A. gegeven.

En tot slot : hoe meer ge in een brief vraagt, hoe langer ge op volledig antwoord moet wachten! Schrijf ons liever verschillende briefjes, met een paar vragen, liever dan ineens met zo'n grote vracht! Akkoord, dat het recht tot vragen onbeperkt is, maar... dan moeten jullie ook geduld oefenen! Mogen we op jullie aller medewerking rekenen?

HAWKER TEMPEST 6698. — Dank voor je lange brief! Je hoort nog wel meer van ons. De gevraagde gegevens moeten we echter bij gedeelten in de vragenbus geven. Dan kunnen er alle rakkers van profiteren! Hier gaat dan een deel der gegevens. De rest is voor een volgende keer : Arado Ar 234C : Spanwijdte 14,50 m. Lengte 12,70 m. Hoogte 4,20 m. Totaal gewicht 8.400 Kg. normaal. Maximum snelheid 874 Km./u. Hoogtegrens 11.530 m. Vier BMWoo3 straaleenheden. Andere gegevens niet beschikbaar! - B&V Bv 138 : Hoogte 5,65 m. Hoogtegrens 4.800 m. Bemanning 4-5 koppen.

Vlieger BOB.

AMBROSINI S.7
(Italië)

De Zwarte Draak

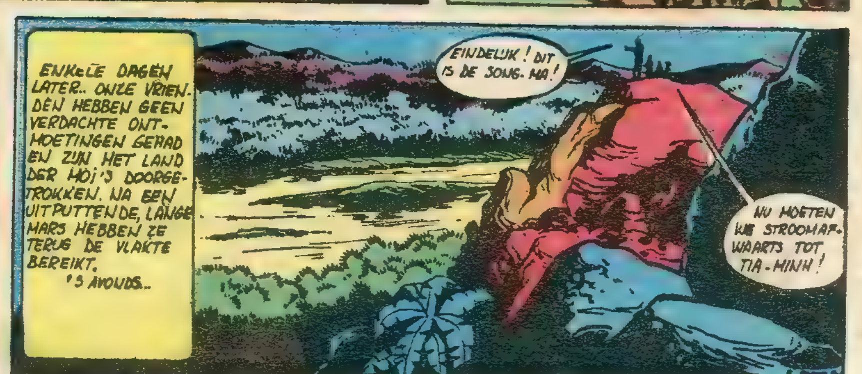
Onze vrienden maken gebruik van de verwarring en proberen te vluchten.

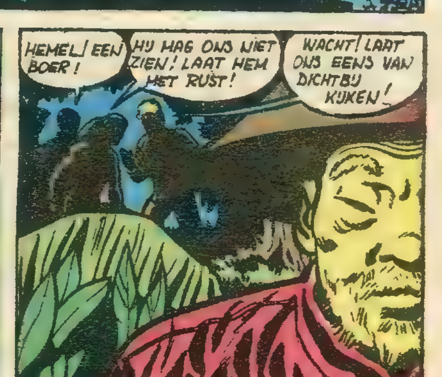

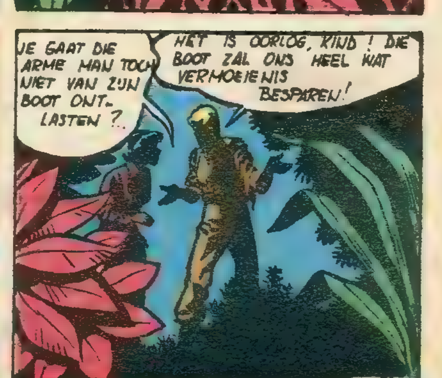

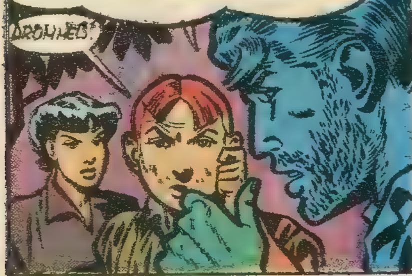

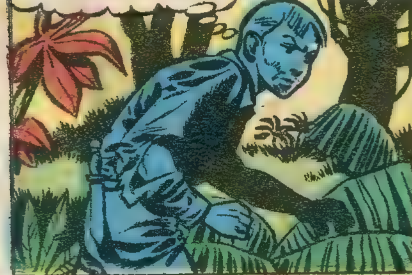

EEN OGENBLIKJE JONGENS!. ALS WE DIE BOOT NEMEN, ZAL DE BRAVE MAN HEEL DE BUURT ALARMEREN! DE JAPPEN ZULLEN LUCHT KRIJGEN VAN ONZE AANWEZIGHEID!
DROMMELS!

DIE MAN MAG VAN ONZE AANWEZIGHEID GEEN LUCHT KRIJGEN
WE KUNNEN TOCH DIE ARME MAN NIET AFMAKEN UIT VREES DAT HIJ ONS ZAL VERRADEN?
KIJK!. HIJ STAAT OP! HIJ ZOEKT WAARSCHIJNLIJK EEN ANDERE PLAATS.

HIJ STAAT MET Z'N RUG NAAR ONS TOE... KOM...
NEEN! HIJ IS TE DICHT...
HE! IK HEB EEN IDEE! LAAT MIJ DOEN EN WACHT OP MIJ TWEEHONDERD METER STROOMAFWAARTS! IK SPEEL HET KLAAR!

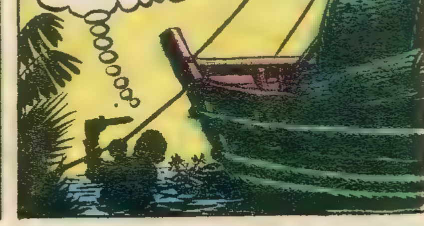

LAAT ME DOEN EN WEES NIET ONGERUST!
GOED! MAAR VERLIES GEEN TIJD.
WE WACHTEN ACHTER DE BOCHT VAN DE RIVIER...!
J.253 A.

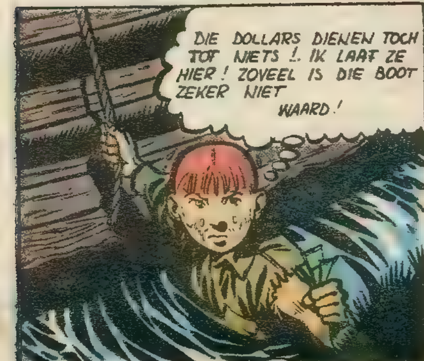

ALS IK MAAR IN HET WATER KOM ZONDER DAT HIJ ME ZIET!. ALS DIE BRAVE MAN ZICH MAAR NIET OMKEERT OM EENS TE KIJKEN!..

HET IS GELUKT! IK HOOP MAAR DAT HIER NIET TE VEEL KROKODILLEN RONDHANGEN! IK ZOU DIT ELLENDIG LEVENTJE NOG WAT WILLEN VERDER ZETTEN

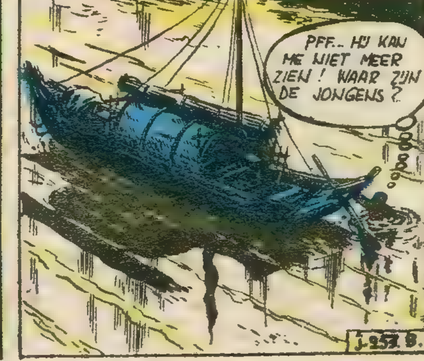

HA! HA! ALS DE JONGENS ME KONDEN ZIEN MET DIT EIGENAARDIG HOOFDDEKSEL! NU KAN IK ME GERUST LATEN AFDRIJVEN TOT BIJ DE BOOT! HIJ ZAL ME NIET ZIEN!

SONY IS WERKELIJK GEHEEL ONZICHTBAAR ONDER ZIJN GEÏMPROVISEERD CAMOEFLAGENET EN BEREIKT ZONDER ONGELUKKEN DE BOOT VAN DE VISSER!
WAT 'N GELUK! HIJ IS NOG ALTIJD BEZIG MET ZIJN... EH... AALSCHOLVER...

HET SPIJT ME WERKELIJK VOOR DIE ARME MAN!. DIE BOOT MOET HEM MISSCHIEN ZIJN BESTAAN VERZEKEREN... NATUURLIJK! HET IS OORLOG MAAR. DAT IS EEN IDEE...

DIE DOLLARS DIENEN TOCH TOT NIETS!. IK LAAT ZE HIER! ZOVEEL IS DIE BOOT ZEKER NIET WAARD!

EN NU VOORUIT MAAR!

PFF.. HIJ KAN ME NIET MEER ZIEN! WAAR ZIJN DE JONGENS?
J.253 B.

Hoe leeft een DIERENTUIN?

Allemaal hebben jullie wel eens een wandelingetje door een dierentuin gemaakt, niet ? Dat was ontspannend en leerzaam tegelijk. Maar... heb je je daarbij nooit afgevraagd, hoe zo'n inrichting eigenlijk in elkaar zit en werkt ? Wat heeft het bestuur van zo'n tuin al niet moeten doen om op een betrekkelijk klein gebied zoveel verschillende dieren onder te brengen en in het leven te houden !...

Het zal je onmiddellijk duidelijk zijn, dat een dierentuin niet met een vloek en een zucht uit de grond gestampt wordt. Dat er heel wat voor komt kijken ! En voor wat er is, dient ook gezorgd, wat wèèr heel wat werk meebrengt. Je kunt het nog het best vergelijken met een groot hotelbedrijf, annex ziekenhuis !...

NIEUWE AANWINSTEN

Particuliere verenigingen trekken erop uit, om de gewenste beesten te vangen. Soms organiseert een dierentuin zelf zo'n expeditie, wat natuurlijk een kostbaar grapje is. Vaak ook hebben ze in de verschillende koloniën agenten, die zorgen voor de kweek van bepaalde beesten. Ik denk hier aan giraffen. Die verkopen ze dan aan befaamde Amerikaanse en Europese tuinen. Zo deed het vroeger de beroemde Hamburgse dierentuin van Carl Hagenbeck.

Insecten, slangen en bepaalde vogels worden door inboorlingen gevangen, op wie men dan een beroep doet. Maar dan moet er wel worden opgelet, dat deze zwarte of gele mannetjes de zakken en verpakking niet aanwenden om er broekjes voor hun kinderen van te maken ! Ook al worden ze ervoor betaald : ze vinden dieren vangen een onzinnige bezigheid.

Verder is er het vervoerprobleem. Er zijn dieren, waar niet mee te huizen, maar ook niet mee te reizen valt ! Verbeeld je, dat zo'n schip met wilde beesten averij krijgt en de heren losbreken ! Geloof maar, dat ze dan hun slag slaan en nog iets meer eten dan gewoonlijk. Natuurlijk sterven er ook heel wat dieren tijdens zo'n reis. Het risico blijft dus groot en zo is het te verklaren, dat de prijzen van dergelijke beesten zo hoog blijven. Voor een olifant heb je minstens 200.000 Belgische franks neer te tellen of ruim 16.000 gulden. Een leeuw of een tijger krijg je niet onder de 50.000 frank of 4000 gulden. Inderdaad, de kosten voor een expeditie zijn hoog, maar de beesten zouden heel wat goedkoper zijn, als ze beslist gezond konden worden overgebracht.

HET LEVEN IN DE DIERENTUIN

Tegenwoordig wordt hoe langer hoe meer afgeweken van het vroegere principe, de beesten in kooien op te sluiten. Spijlen en hekwerk worden thans vervangen door brede, diepe grachten, waardoor men aan de dieren (en ook aan de bezoekers !) het idee geeft van een zekere vrijheid. En dat temeer, daar de plaatsen, waar de dieren verblijven, weelderig beplant zijn, kunstige rotsformaties hebben, enzovoort. Zelfs bij de vogels heeft men kooien en tralies afgeschaft, zoals in het prachtige nieuwe vogelhuis van de dierentuin te Antwerpen. De vogels zitten daar in het licht en de bezoekers wandelen er in het donker. Geen enkel vogeltje zal het wagen uit zijn lichtkring naar het donker te vliegen !

De keukeninstallatie lijkt al helemaal op die van een hotel. Verder zijn er zalen als in een ziekenhuis. Ja, ook een beest kan ziek worden ! Verbeeld je : een aap, die kiespijn heeft ! Dokters — veeartsen natuurlijk — knappen zoiets op en hebben daarvoor de meest moderne instrumenten.

Ook over orde en netheid, over de hygiëne wordt gewaakt. Je moet dat maar eens meemaken in een dierentuin. Nooit een bewaker bezig gezien, die een aap in zijn badje doet ? Hij zeept zo'n aap stevig in en het gekke van het geval is, dat onze aap het maar wat prettig vindt !

De oude dierentuinen voor de meeste dieren meer gevangenissen. Maar die tijd is allang voorbij ! Een dierentuin is nu eerder een dierenparadijs, een echt dierenrijk, waar geleerden en specialisten in het vak hun pensionairen zo ver mogelijk tegemoet komen. De dieren zullen er zich echt thuis voelen. Vroeger stierven er heel wat wilde dieren van heimwee. Ze kwijnden weg of werden zenuwziek (apen vooral). Nu blijkt het leven in de dierentuin zo prettig, dat verschillende diersoorten in de dierentuin langer leven dan in het wild. En ze blijven in gevangenschap mooi en sterk !

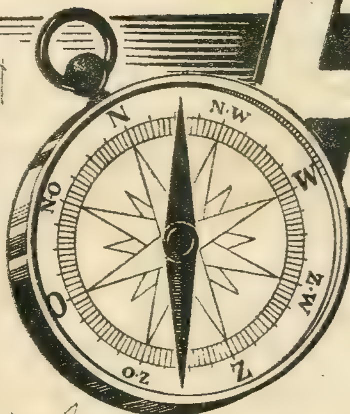
Het kan verkeren...

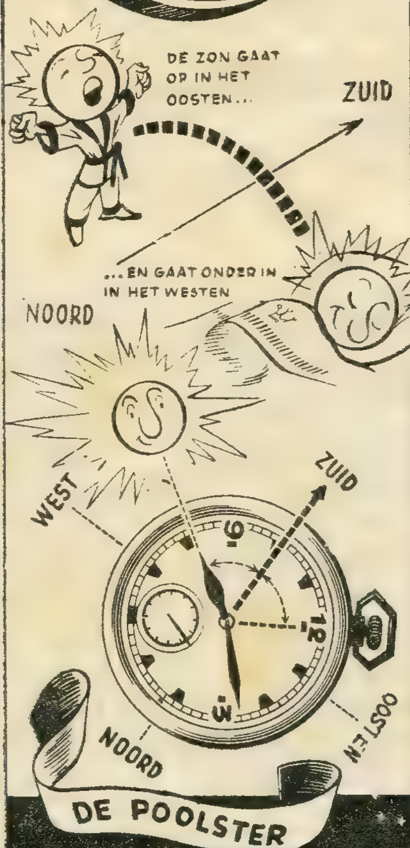
M. M.

HUP ROBBEDOES

EEN DWAALTOCHT

Wij beginnen de dag...

TREK EEN LIJN TUSSEN DE TWEE LAATSTE STERREN VAN DE GROTE BEER. DOE ER NOG VIERMAAL DEZELFDE AFSTAND BIJ EN JE BENT ER! ★ DE POOLSTER STAAT AAN DE STAART VAN DE KLEINE BEER, DIE ANDERSOM STAAT DAN DE GROTE.

— Ik heb een beetje schrik gekregen om te gaan kamperen en luister waarom, zegt Robbedoes me. We hebben een hachelijk avontuur beleefd!...

Onmiddellijk na het middageten zijn we van huis gegaan Michiel zou onze gids zijn bij een wandeling door de bossen. want hij had een kompas. zo groot als een wekker!

Het begin was goed. Het was lekker koel in de dichte bossen De beekjes kabbelden en de vogels floten, zoals ze dat verondersteld worden te doen! Toen stonden we opeens voor een splitsing van het wandelpad Welke kant op? Michiel raadpleegde zijn kompas. liet de blauwe naald het magnetisch Noorden aanwijzen en commandeerde :

— Rechtsaf!

— Ben je daar wel zeker van?... plaagde ik. terwijl ik met mijn zakmes boven zijn « wekker » de naald als razend liet rondtollen

— Schei uit! Je maakt het kompas nog dol! Nooit ijzeren voorwerpen bij een kompas brengen! Dan raakt het ding de kluts kwijt en wij de weg...

— Dus beslist rechtsaf?

— Ja, op mijn verantwoording!

We stapten verder Het bos bleef mooi en het was een zalf van een weer. Maar Michiel werd hoe langer hoe minder zeker van zijn stuk! Hij keek maar steeds op zijn kompas. Helaas, het noodlot scheen ermee gemoeid Achter hem liepen ze zo een beetje te stoeien. René duwde Domien omver en die struikelt, beslist onopzettelijk in de voeten van Michiel. Die valt op zijn beurt en zijn kompas wordt ergens tussen de dichte varens van de sloot geslingerd..

We gaan het ding zoeken. René trapt er met zijn zwaar beslagen schoenen op, weer helemaal per ongeluk We horen allemaal de krak en... daar vinden we het ongelukkige kompas terug als een leeg sardineblikje, waar een kar over gereden is...

Hoe nù onze richting bepalen? Het wordt stil in ons groepje. Het bos wordt angstaanjagend Zicht krijgen we niet om ergens een bekend punt te ontdekken Wel herinneren we ons, dat mos en kortmos gewoonlijk aan de Noordkant op de bomen zit, maar dat is dan ook alles.

Hoe komen we eruit? Als wijlen Klein Duimpje klimt Manus in een boom en wijst een richting uit om aan de rand van het bos te komen...

We wandelen nu al vier uur! Waren we maar in het vlakke veld, waar het niet zo beklemmend is!

De zon gaat in het Westen onder... Of toch ongeveer. Dan ligt dààr het Oosten

— Wacht zegt Jan Ik kan met mijn horloge precies het Zuiden aanwijzen.

Hij trekt een oude knol te voorschijn, richt de kleine wijzer naar de zon, zodat wijzer en schaduw samenvallen

— Daar is het Zuiden, wijst hij, waarbij hij de deellijn aanwijst tussen de kleine wijzer en de lijn, die over de twaalf loopt.

— Laten we dan naar het Zuiden lopen We moeten zo bij de « Pannehoeve » uitkomen Dan zijn we weer op het goede pad...

Met hangende koppen dwalen we nog een uur rond, maar.., ontdekken niets! Het wordt donker en de eerste sterren pinkelen aan het uitspansel boven onze hoofden

— Stop eens even. zegt Fred de Wijze. Als we de poolster kunnen ontdekken. weten we ook, waar het Noorden is!

We staan de hemel in te pieren...

— Ik heb ze!... schreeuwt plots Domien. Nu zijn we gered... Kom jongens, zingen! Houdt er de moed maar in...

We pompten de moed erin! Weet je, wie ons tenslotte op de goede weg bracht? Een oud boertje uit de streek, die laat naar huis ging!

Dodop en stijf als harken kwamen we tenslotte thuis. Wat een blij weerzien! Ja, onze ouders begonnen zich al ongerust te maken.

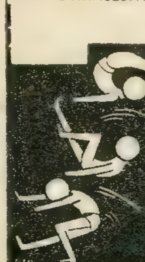
FRANK.

JONGLEREN MET UITGESTREKTE ARMEN-SPREIDSTAND. DE BAL VAN RECHTERHAND NAAR LINKERHAND WERPEN EN OMGEKEERD. ARMEN GESTREKT HOUDEN EN HET LICHAAM RECHT.

ZIJWAARTS UIT DE KAMER ROND.- TELKENS DE ENE VOET VERPLAATSEN EN DE ANDERE AANSLUITEN

OP DE RUG LIGGEND DE BENEN OVER JE HOOFD BRENGEN WEER NAAR VOREN EN OVEREIND KOMEN OP EEN BEEN.-ALS 235. NAAR VOREN KOMEN MET EEN BEEN GESTREKT EN HET ANDER OPGETROKKEN. GAAN LIGGEND EN OPNIEUW.

GESTREKT STEUNEN OP EEN ARM.-ANDERE ARM STREKKEN EN NAAR VOREN BRENGEN. TELKENS UITGAAN VAN DE GESTEUNDE STREKHOUDING.

De wonderbare geschiedenis van
HARLEKIJN

Heb je hem al gezien, de vrolijke hansworst in zijn bont pak van allemaal ruitjes? Dansend verschijnt hij voor het voetlicht, voert een reeks gekke bokkesprongen uit, laat zijn schaterlach over de toeschouwers rinkelen en pakt dan zijn onuitputtelijke voorraad grappen uit. Hij is nog een echte dolle rakker, al is hij al bijna zes eeuwen oud.

Maar van de gevoelens, die schuilgaan achter zijn masker van schmink, heeft niemand ooit iets geweten.

In de jaren zestienhonderd woonde te Bergame, in Italië, een jongen van tien jaar, Harlekijn genaamd.

Hij was de jongste van vier jongens en zijn ouders waren zeer arm. Wanneer moeder na lang aarzelen en rekenen een nieuw pak kocht voor de oudste, moest dat vele jaren meegaan en als de jas te nauw en de broek te kort werd, droeg de tweede jongen het verder af. Daarna kwam de derde aan de beurt en tenslotte moest de kleine Harlekijn het ermee zien te stellen. We kunnen ons wel voorstellen, hoe het pak er uitzag, nadat drie bengels er uitgegroeid waren. Geen wonder dan ook, dat Harlekijn er niet erg netjes uitzag, al had moeder het dan ook ver gebracht in de kunst van het lappen. En het ergste was nog wel dat bij de minste onbedachte beweging zijn elleboog of zijn knie door de papierdunne stof kwam piepen, zodat de jongen nogal vaak op zijn kop kreeg

Zo kwam Harlekijn op een avond thuis met van angst kloppend hart, omdat zijn kostuum eens te meer lelijk toegetakeld was. Toen zijn moeder hem in de gaten kreeg, begon ze te jammeren :

— Lieve hemel! Wat ben je toch een wildebras van een jongen. Haast elke dag moet ik je kleren naaien en dit keer weet ik werkelijk niet, wat ik doen moet.

Harlekijn boog bedrukt zijn hoofd, wat zijn moeder wrevelig stemde.

— Ik begrijp niet, wat je uithaalt... Je maakt alles kapot wat je aan krijgt!... Je broers zijn toch heel anders!

— Ja, moeder, maar zij hebben ook veel steviger kleren, aangezien ik de hunne moet afdragen als ze al helemaal versleten zijn.

— Dat is wel waar, zuchtte ze. Wat moet ik doen? Ik heb geen enkel kostuum meer voor jou, arme jongen!

Toen Harlekijn al sliep, nam moeder zijn plunje nog eens ter hand.

— Het lijkt wel een spinneweb! mompelde ze treurig.

Als ze nu eens alle nog bruikbare stukken uit al haar oude jassen en broeken sneed?... Ze ging dadelijk aan het werk, maar, helaas, het was nog lang niet voldoende. Dan maar geprobeerd of er met haar eigen oude jurken niets te doen was. En ja, die leverden nog enkele stukken groene, rode, gele en bont gekleurde stof op. Al die stukken sneed ze in de vorm van ruiten en begon ze met eindeloos geduld aaneen te naaien. Heel de nacht zat ze over haar werk gebogen : een groene ruit, dan een rode, een witte, een zwarte, een gele, dan weer een groene.

Toen ze eindelijk klaar kwam, was het tijd om de kinderen op te roepen. Toen Harlekijn zijn «nieuw» kostuum in de gaten kreeg, stond het schreien hem nader dan het lachen.

« Nee, met zo'n gek kostuum zou ik me nooit op straat durven vertonen », dacht hij, maar toen hij in moeders bezorgde ogen keek, glimlachte hij 'n beetje pijnlijk en bracht met moeite uit :

— Dat heb je fijn gedaan, moeder... Ik zal het zeker lekker warm krijgen met zo'n dikke jas.

En zonder mopperen schoot hij in zijn vreemde kleren.

Zijn broers vonden, dat hij er het allergekst uitzag, maar ze hadden medelijden met hem en ze hielden wijselijk hun mond, wat Harlekijn toch enigszins geruststelde. Helaas, zo gauw hij zich op straat vertoonde werd hij omringd door een hele bende rakkers, die hem hun spot niet spaarden.

Harlekijn was radeloos en hij stond op het punt, terug te keren naar huis om aan hun spotlust te ontsnappen, toen hij bedacht, dat moeder er heel de nacht voor gezwoegd had. Trots richtte hij zich op en wendde zich tot zijn harteloze vrienden :

— Wie laatst lacht, best lacht, verklaarde hij. Moeder heeft zo hard moeten werken om klaar te komen, dat het mij zeker geluk zal brengen

En hij zette heel waardig zijn weg voort, zonder zich nog iets van de spotvogels aan te trekken.

Enkele dagen later liet de heer van Bergame weten, dat hij een groot feest wilde organiseren voor alle kinderen van de stad. Hij loofde een prijs uit van honderd goudstukken voor het origineelste plunje.

Harlekijn besloot onmiddellijk, mee te doen aan die wedstrijd. Zijn moeder naaide nog gauw enkele rode en groene ruitjes op de borst van zijn jasje, vervaardigde een grote zwarte hoed, die uitstekend paste bij het geheel, en zorgde ook nog voor een mooi masker in zwart fluweel.

Op de vastgestelde dag werd de jeugd van Bergame ontvangen in het huis van de rijke heer. Na een heerlijk eetmaal werden allerlei spelen uitgevoerd. Toen had ook de wedstrijd voor het mooiste costuum plaats. De deelnemers werden verzocht, zichzelf zo origineel mogelijk voor te stellen.

Meisjes en jongens defileerden voor de heer, zingend of declamerend, ofwel trokken ze scheve gezichten om de genodigden aan het lachen te maken. Sommigen waren zo verlegen, dat ze gewoon voorbijliepen zonder een woord uit te brengen of een gebaar te maken.

Toen de beurt van Harlekijn gekomen was, sprong hij licht als een veertje temidden van de blinkende marmeren vloer en voerde daar een komisch gebarenspel uit, terwijl hij tevens luchtig heen en weer danste op het rythme van zachte muziek. Hij was even zwierig als vermakelijk. De toeschouwers zaten te schaterlachen en vroegen zich af, wie die kleine jongen in zijn bontgekleurd pak en met zijn fluwelen masker wel zijn kon.

Na afloop van zijn nummer zwaaide de jongen groetend met zijn brede hoed en trok zijn masker af.

— Harlekijn!... Harlekijn!... schreeuwden enkele van zijn vrienden, die hem herkend hadden.

— Harlekijn! Harlekijn! klonk het koor van alle aanwezige jongens en meisjes.

Hij had heel de zaal voor zich gewonnen door zijn zwierigheid en zijn geestig spel en werd dan ook uitbundig toegejuicht.

Toen trad de ceremoniemeester

van de rijke heer op hem toe en zei :

— Onze Heer is het volkomen eens met de keuze van de genodigden en roept u tot overwinnaar uit.

Stralend van geluk nam Harlekijn de beurs vol goudstukken aan.

Nu zou hij niet langer die vernederende narrenplunje moeten dragen, want moeder had nu geld genoeg om een nieuw kostuum voor hem te kopen.

Op dat ogenblik kwam de troubadour met een verlokkelijk voorstel bij hem.

— Zou je er niets voor voelen om me te vergezellen naar alle steden van Italië om voor het volk dans- en pantomine-nummertjes te vertonen ? Ik zal je nog vele andere nummertjes leren. Je zal veel geld verdienen en altijd reizen en altijd nieuwe steden zien.

— En zal ik nieuwe kleren krijgen ? vroeg de jongen gretig

— Natuurlijk, maar tijdens de vertoningen zal je natuurlijk weer het ruitenpakje moeten aantrekken, dat je zo mooi staat.

— Ik zou wel graag meegaan, jubelde de jongen, maar ik moet het toch eerst aan mijn ouders vragen.

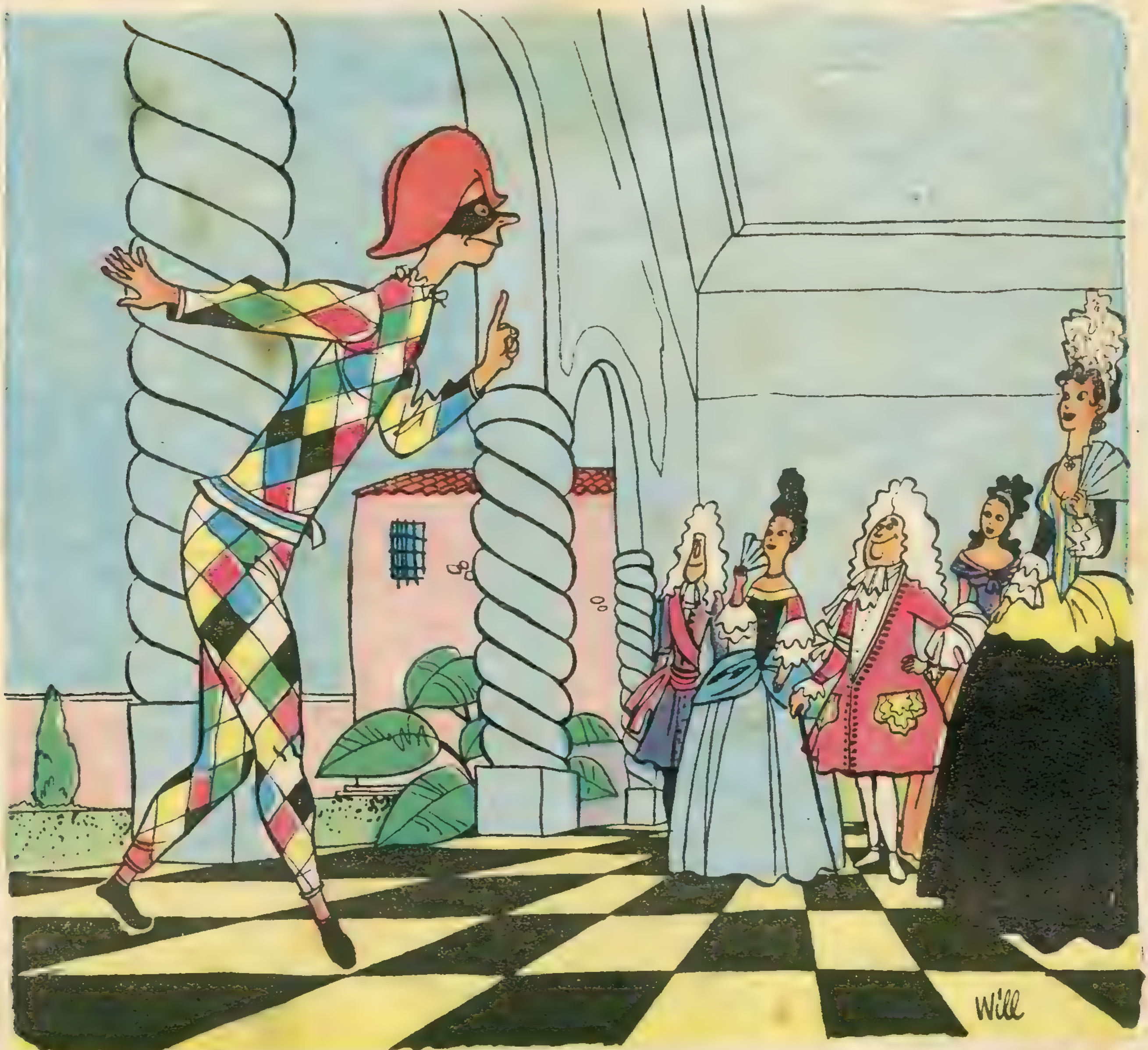
Na afloop van het feest ging Harlekijn triomfantelijk naar huis, in gezelschap van de troubadour. Wat een vreugde heerste er die avond in het arme gezin ! Alleen moeder zuchtte af en toe eens bij de gedachte, dat haar jongen door de wijde wereld zou trekken, maar de gedachte aan een mooie toekomst beurde haar toch weer op. Zij drong er vurig op aan, dat de troubadour toch goed over hem zou waken.

De volgende dag vertrok Harlekijn naar Milaan, op veertig kilometer van zijn geboortestad, waar hij evenveel succes oogstte als te Bergame. Vandaar ging het naar Pisa, naar Florentië, naar Assisa, naar Venetië... Overal ging het publiek dadelijk van hem houden, overal werd hij op gejuich onthaald. Toen stapte hij op een goede dag over de grens en trad op in vreemde landen, kwam aan de hoven van koningen en vorsten en werd de alom beroemde Harlekijn.

Van de troubadour, die hem altijd beschermd had en een tweede vader voor hem geworden was, erfde hij al het geld, dat zij samen verdiend hadden. Harlekijn was toen al een volwassen man en kon verder voor zichzelf zorgen. Hij trouwde en had een zoon, die hij eveneens Harlekijn noemde. Zo gauw het kind alleen kon lopen, leerde zijn vader het de kunst van het gebarenspel en op vijfjarige leeftijd verscheen de kleine Harlekijn voor het eerst op de planken. Hij volgde zijn vader op, trouwde en had een zoon, die hij op zijn beurt Harlekijn noemde.

Sedertdien wordt die traditie van geslacht tot geslacht voortgezet en ook heden ten dage zwerft een Harlekijn de wereld rond.

Heb je hem nooit gezien ?

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen.) — De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan : Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 28 September tot einde December

VOOR NEDERLAND : Fl. 3,50.

VOOR BELGIE : Fr. 56.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes », Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621 59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21 Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen, worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk ». Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden.
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

— Hi, hi !... grinnikt Kwabber. Hier heb ik een feestelijke knol van **DE WESP** uit **Heist op den Berg.** Daarmee trekken we de knollentuin uit ! Tot glorie en vermaak van onze knolplantlustigen gaat die de knollentuingrond in, terwijl de sympathieke West een eervolle vermelding krijgt voor zijn vernuftig kruiswoordenraadsel en zijn Zwarte Roos. Accoord, dat je zuinig wilt zijn, maar... niet meer vergeten een postzegel op je brief te plakken anders bedriegt de zuinigheid de wijsheid ! Gevraagd adres is : S. 12634. Cap. Boumans A. 22 Co Moyenne R.E.M.E. b. P.S. 8 A. O. En deze Marcel kun je schrijven ZONDER postzegel, mits je maar M. D. zet in de hoek, waar je anders de postzegel plakt ! Daar ook inlichtingen omtrent Alberic !

KNOLLENPARADE

Op het tweede verdiep van het Robbedoeshuis zwaait een venster open en een mager wezen verschijnt. Het is onze held P. K. Hij zet een trompet aan de mond en blaast, dat de ruiten daveren. Door een luidspreker tiert hij

— De grote knollenparade ! Eerst de opstelknollen !

Het volk, dat ongeduldig wachtte, juicht en dan zwaait de poort open.

Voorop danst de Robbedoesvlag, gedragen door Sjarel. Dan komt Ri-Rank, die zichtkaarten over het schoon van O. L. Vrouw Lombeek vent. Achter hem volgt Senorita Rikketik met een stapel boeken, terwijl ze stukjes van vijf centiemen tussen het juichende publiek werpt. Op een koersvelo geeft de Blonde tijger koersreportages ten beste. Matroos Van der Klein is met een boer aan 't onderhandelen over kalveren, terwijl een schoolmeester hem het verschil tracht bij te brengen tussen Antwerpen en Turnhout. Pietje Wijsneus heeft drie rekenlustige Arabieren aan de hand. Stropke heeft een vals vijffrankstuk vast, Blauwe Toekan een stel brandstichters en Collas Bertie een bokaal kikvorsen. De valk heeft het aan de stok met een gefopte helderziende .

De luidspreker kraakt en Piet gilt.

— De dichtknollen !...

Uit de poort stappen met drieën naast elkaar : Gijsbrecht van IJsselstein met een zingend hart op de hand, Aipta draagt een foto van zijn moeder en Ilanka zet een duister gezicht. Dan kwam Jefke met een plakkaat eervolle vermeldingen.

Piet brult : « De tekenknollen !... »

Daar komen Kleine Bever Red Ranger en Kleine Johan, die een wagen trekken, waarop een burcht staat. De Witte zit bij Lucky Lake en Joe Carioca in het zadel en de Luipaard heeft een Kempische kiel aan, terwijl Jo Kramer een zeebonk verbeelt. Witte Arend en John Paepe dragen een kevie met een nachtegaal en een wielewaal. De tijger speelt jachtmeester en Frank is duchtig aan 't pendelen..

Na de rondgang komt de stoet terug aan het Robbedoeshuis voor de prijsuitdeling.

Daar klinkt de stem van Robbedoes :

— Eerste prijs voor het beste opstel : Rikketik uit Antwerpen.

Luid gejuich stijgt op en een blozend rakkeresje krijgt een inktstel cadeau. Er staat in gegrift : « Voor het beste opstel : Levensherinnering ».

— Eerste prijs gedichten !... roept Rob. « Aipta uit Molenbeersel, voor zijn gedicht « Moeder ».

Hij krijgt een dik gedichtenboek. Weer luid gejuich.

Dan roept Piet :

— Eerste prijs tekeningen voor Blonde Tijger uit Staden voor zijn pennevruchten over mij en voor De Witte uit Hofstade. Onder gejuich krijgen beiden een pak tekenpapier.

Er werd tot laat in de nacht nog feest gevierd !

Proficiat voor Rikketik, Aipta, Blonde Tijger en de Witte ! Degenen, die ik vergat te vermelden, zullen dit wel willen vergeven aan DE WESP uit Heist-op-den-Berg.

Met veel genoegen plant Snuffel dan het volgend knolletje, dat kort en krachtig — en vooral geestig ! — een situatie tekent **INTCHU INTA 19.790** schiet hiermee deze keer de hoofdvogel af. Je versknolletje is wat zwak van maat en rythme, al klinkt ook daar waarachtig al een eigen toon in door ! Voorlopig proza, maar de poëzie niet vergeten te proberen ! Vanzelfsprekend eervolle vermelding.

ONZE TRAM

— Dsjingggg ..... Dsjinggg... ! !

Gerammel, gehoest, geklepper... de tram is weg. Alle passagiers klinken tegelijk achterover als houten poppen. Allen grijpen zich vast aan handvatten, deuren, en medepassagiers. We rijden !

Waggelend en zuchtend krabbelt de gele bak door de straten, nauw scherend langs auto's en stootkarren. Nu poogt ze snel te rijden, dan weer liefelijk piepend neemt ze de bocht. Securitruiten bibberen, leren handvatten zwiepen, de bel rinkelt, de reizigers zuchten :

— Fijn, die tram !...

— Alleman bediend ? Servie si voe plee ! ? ..

N'n dikke ontvanger wringt zich tussen de bankjes, z'n voorraad « koeponnetjes » in de hand. 'n Student steekt hem onverschillig een abonnement toe. Een puffend oud heertje, « dat ook eens meerijdt », duikt zijn hand diep in z'n broekzak en murmelt : « Humbeek, als 't U blieft. »

— Wablieft, Hummek ? !...

— Ja.

— Ha, Haa !... Negen frank, meneer.

Zo gaat het. Een hondje van een madam kajiet onder een bank. Een kleuter wrijft alles vol sjokolade. Een paar jongens zetten de zandklep open en een paar andere schrijven hun werk over (of af !)

— Tjssiet... tjssiet !... 't Bakske stopt.

De ontvanger komt in de deur staan, kijkt gewetensvol of alle passagiers wel binnen zijn, duwt op de bel als om ze stuk te krijgen, en daar bobberen we weer weg.

— Onze tram ! !...

INTCHU INTA 19.790 uit Humbeek.

Er zijn deze week een massa eervolle vermeldingen voor onze opstelknollen. Voorop komt onze ijverige **MATROOS**

VAN DER KLEIN uit **Botermelk.** Denk erom, Gustaaf, dat je niet te grof van taal wordt. Dan is de humor meteen weg. Vervolgens **DE VALK 29.402** uit **Oostende** met zijn verslag over P. K in de Ronde van Frankrijk. Ik verdenk er P. K. sterk van, dat hij dit knolletje een tijd lang in zijn broekzak begraven hield ! Ja, onze Kwabber is soms zo nederig !... Het knolletje van **LUSTIGE SPORTKRINGER 20.995** uit **St. Martens Lierde** over zijn vriendje is lichtjes sentimenteel, maar toch een eervolle vermelding waard **BILL-WEST** uit **Boortmeerbeek** een eervolle vermelding voor zijn P. K.-knol, die echter wat al te los in zijn voegen zit (de knol, niet P. K.). Om je raadsels heeft de grootvader van P. K. al gelachen. Die zijn dus al heel oud ! **ZWARTE MUSTANG 30.239** uit **Turnhout, GAMERANO 30.668** uit **St. Denijs-Westrem, JAN BREYDEL** uit **Oostende** en **MARC DE M (30.608)** verdienen eveneens een eervolle vermelding voor hun knolletjes. Deze lange rij wordt gesloten door **ZWARTE AREND 29.523** uit **Mechelen aan Maas,** die interessante voorstellen deed, waar Snuffel al op te broeden zit !

« P. K. als bedelaar » en « P. K op jacht », twee tekenknolletjes van **BLONDE TIJGER** uit **Staden,** blijken pikwegknollen te zijn uit oude nummers van « Zonneland ». Dat ontdekten zowel **PANDA** en **DE VALK** uit **Oostende** als **RAFAEL VAN SCH.** uit **Opstal.** Zo is het geen kunst om je door **DE WESP** in dit nummer nog de erepalm te laten uitreiken ! En niemand minder dan het zeer berouwvolle **STROPKE 30.533** uit **Gent** komt met het bewijs aandragen, dat **KLEINE BUFFEL** uit **Lokeren** in afl. 538 (20 Juli) een pikwegknol plantte : een omslag van de Far-West verhalen... Dat zijn droevige dingen, evenals het schelden en gestook van rakkers, die in naamloze brieven ons lijfblad door het slijk sleuren Een Robbedoesrakker is eerlijk... Dat wensen wij hen van harte toe ! Vechten desnoods, maar dan met open vizier. Een eresaluut voor onze dappere wakers !

Bij de dichtknollen planten we in het ereperk het knolletje van **KEN MAYNARD** uit **Dendermonde** en van **JOS** uit **Tongeren.** Een eervolle vermelding voor het kermisgedicht van **PETER STOCK 26.323.** Is dit « eigen werk ». Léon ? En hoe kan Snuffel nu weten, wanneer het bij jullie kermis is ! Indien « eigen werk » dan een zéér verdiende eervolle vermelding !

Jan Zonder Vrees, gezien door de VROUWELIJKE TARZAN uit Terhagen.

ROME

Rome, heil'ge stad, Itaalje's roem en
[luister
Zetel van 't gezag des Pausen en zijn
[troon,
Burcht van ons geloof onwrikbaar, spijt
[de hoon
Van 't afbrekend rot, en 't onderduims
[gefluister.

Rome, eeuw'ge stad, verrezen uit het
[duister,
Van d'oude tijd, in glans en typisch eigen
[schoon
Gij, tempel van de kunst voor minnaars,
[saamgevloôn,
Van wijd en zijd naar u; de schatkist
[zonder kluister.

Ik ook, ik ging en zag, en werd zozeer
Door uwe grootheid, die mij trof en
[gebonden.
[vastgeklonken hield.
Ik toefde er niet lang, slechts enk'le
[luttele stonden.
Toch heb ik voor uw macht gebogen en
[geknield
Ik heb in u voorgoed en vrede en rust
[gevonden.
De rust, die u omstraalt, de vree, die mij
[bezielt.

JOS uit **Tongeren.**

DICHT AAN MIJN LAND

Vlaanderen !
Trots paviljoen
in de driftige wind
van de tijdstorm.

Land
vol wuivende velden,
groenende weiden,
bossen heiden
en een stroom,
die breed door de gouwen rolt.

Land
van het zegenende Kruis
en Maria steeds gevierd.

Land
aan de stormende Noordzee,
laag en vruchtbaar aan zijn traagste
[stroom
zompig in 't Waasland,
noest bewerkt en weelderig
aan de Dender kalm maar bevlekt
langs nijvere steden.

Land
Ruw en knoestig
maar 's zomers wonderschoon
als een bloeiende garve
in 't Kempenland.
Vruchtbaar en mild in Brabant
en golvend in 't Zuiden,
oud liefelijk land.

O Vlaanderen !
Winden waaien
over u heen, verpestend,
brengen lauwheid
en verloochening van eigen aard en zeden.
Maar eeuwig schoon blijft gij mij
als het wapperende paviljoen
in de wereldstorm
en in mijn ziel, onsterfelijk verheven
gij, mijn Vlaanderen !

KEN MAYNARD uit **Dendermonde.**

Met potlood tekende **JOE CARTER 30.606** uit **Ukkel** Jammer ! Eervolle vermeldingen voor het tekenknollenwerk van **PAMELA** uit **Pepingem, KLEINE BEVER 29.673** uit **Beveren-Waas,** twee knolletjes van **D'ARTAGNAN 29.970** uit **Turnhout,** een nageknolde rovershoofdman van **MATROOS VAN DER KLEIN** uit **Botermelk. ZWARTE PANTER 30.685** uit **St. Niklaas, KLEINE BEVER 29.931** uit **St. Amandsberg, Helvink** uit **Bree,** twee knolletjes van **JOE BROWN** uit **Gent, DE GELAARSDE KATER** uit **Oostduinkerke,** die ook moppen plantte, **GELE HAND** uit **Blankenberge** en **NACHTRUITER 29.560** uit **Brugge.**

Wat een eregalerij ! Volhouden, rakkers, ook al verschijnt daar Sjarel met zijn walmend rookgetuig, dat ons de knollentuin uitdrijft. Tot volgende week ! Groeten van Pieter-Sjarel-Snuffel, het knolentuin-driemanschap.

Clubnieuws

Veertien dagen geleden heeft Rob een berichtje over mijn verdwijning in « Robbedoes » laten verschijnen. Daar begrijp ik niets van, want ik was helemaal niet verdwenen. Ik had Robbedoes gewaarschuwd, dat ik er voor twee weekjes met mijn club op uit trok. Nu blijkt, dat hij mijn brief nooit ontvangen heeft.

Enfin, ik ben nu in elk geval terug en ik heb heel wat te vertellen.

Het is allemaal zo heel onverwacht gebeurd. Op een Zaterdagavond, om half elf, toen we al allemaal in bed lagen, werd verwoed op onze deur geklopt. Vader deed het venster open en weet je wie daar zo lawaaide ? Niemand minder dan onze clubgenoot Walter.

Hij had goed nieuws, schreeuwde hij, buitengewoon goed nieuws ! Hij wilde me dadelijk spreken, als dat mogelijk was.

Nu, hij had werkelijk reden om 'n beetje van streek te geraken. Want die avond had hij zitten luisteren naar de radio. Hij had namelijk kort tevoren een biljet van de koloniale loterij gekocht en nu wilde hij de uitslag van de trekking kennen. Zijn opwinding en zijn blijdschap beschrijven, toen hij hoorde, dat hij met zijn biljet vijftig duizend frank had gewonnen, zou onmogelijk zijn.

Nadat hij wat gekalmeerd was, vroeg zijn vader hem, wat hij nu met al dat geld dacht te doen.

— Ik had er vroeger nooit over nagedacht, maar ik zag dadelijk de oplossing, vertelde Walter mij later. Ik wilde al het geld aan mijn vader geven, maar ik vroeg om vijf duizend frank voor mij te mogen houden en daarmee mijn clubgenoten een reisje aan te bieden.

Zijn vader gaf dadelijk zijn toestemming en zo gebeurde het, dat Walter me om half elf nog uit mijn bed kwam kloppen, omdat hij zoveel geluk niet alleen kon dragen.

Ik kan jullie verzekeren, dat ik die nacht niet veel geslapen heb. De volgende dag, na de Hoogmis, hebben we dan twee uur lang plannen gesmeed onder de brug en de Vrijdag daaropvolgend zijn we vertrokken.

Daarover vertel ik dan volgende week.

TOON.

DE WESP. — Nee, ouwe jongen, briefpapier of postkaarten kan je bij ons niet kopen. Oude nummers zijn op het ogenblik niet beschikbaar. Onze wagens met propaganda-materiaal werden aan de kust herhaaldelijk bestormd door een geestdriftige menigte van jongens en meisjes (en hun ouders !) en zo is de voorraad dan volledig uitgeput. — Het verwondert me van een ondernemende jongen als jij bent, dat je niet meer succes hebt met je plaatselijke club. Ik geloof, dat ik de oorzaak van deze mislukking gevonden heb : gebrek aan een gezamelijk doel. Een plaatselijke club zonder wel omschreven doel, is als een huis zonder grondvesten. Voor doel kan je het beoefenen van een deugd kiezen : de beleefdheid, de ridderlijkheid, de stiptheid, enz. Dit moet evenwel gepaard gaan met een meer tastbare activiteit zoals voetballen, kamperen, zwemmen, postzegelverzamelen, het aanleggen van een herbarium of kruidenboek, of van een collectie vlinders, het bouwen van een poppenkast, het stichten van een toneelgroep, enz. enz. Hierbij moet je natuurlijk rekening houden met het aantal leden. Met je drie leden kan je moeilijk een voetbalploeg stichten, maar je kan best samen fietstochtjes ondernemen, of een tent bouwen, of een kano knutselen. De bloei van een club hangt in de eerste plaats af van de leider. De leider moet zijn jongens bezielen, en er de tucht weten in te houden. Als je er in slaagt, van de drie leden een aaneengesloten geheel te maken, zal je eens zien, hoe gemakkelijk je je club zal kunnen uitbouwen.

A. D. B., Stekene. — Je verslag over de clubbedrijvigheid tijdens de vacantie heeft me veel genoegen gedaan. Ik hoop, dat die gewonde rakker nu helemaal genezen is. Hartelijke Robbedoesgroeten aan alle leden van je club.

M. B. van F. T. C. — Ik dacht wel, dat ik vroeg of laat een brief van je zou ontvangen. Ik kende je al van vroeger, hoor, en moet je eerlijk bekennen, dat ik jou en je clubgenoten bewonder om het doorzettingsvermogen, waarvan jullie blijk geeft. Een correspondentieclub in leven houden, is werkelijk een krachttoer, omdat de banden vanzelfsprekend losser zijn dan bij rakkers, die elkaar elke week kunnen ontmoeten. Ik begin te geloven, dat er nog iets meer uit die F. T. C. kan groeien, maar daar heb je waarschijnlijk zelf ook al aan gedacht. — Je oproepjes zijn intussen al gepubliceerd. Mijn beste wensen vergezellen je.

DE ZWARTE DRAAK, Ruisbroek. — Uitleg over de plaatselijke clubs kan je hier elke week vinden. Als je een paar weken aandachtig het clubnieuws leest, zal je gauw weten, wat je doen moet. De leden dragen geen uniform. Het mooiste uniform is trouwens nog altijd de houding en het gedrag van de waarachtige Robbedoesrakkers.

TIJGER, Jette. — Welkom in de grote Robbedoesfamilie. Het doet me genoegen, dat je ook dadelijk tot een plaatselijke club wil toetreden. Jammer genoeg is te Jette nog geen plaatselijke Robbedoesclub gesticht. Daar zitten ze vermoedelijk op een leider te wachten. Misschien ben jij wel de geschikte man ?

OPROEP

Jackie Warren, de leider van de bloeiende club van Conterdam-Stekene-Oostende (die club telt niet minder dan 23 leden) is naar Engeland vertrokken. Natuurlijk leest hij « Robbedoes » even gretig als vroeger en zijn Engelse vriendjes vinden het werkelijk jammer, dat ze geen Nederlands kunnen lezen, want ze vinden ons lijfblad bizonder mooi. Intussen heeft hij het leiderschap, overgedragen aan zijn vriend en vertrouweling Leon Chemot, die zijn loopbaan begint met een oproep : Hallo, hallo, hier P. R. C. uit Conterdam ! Sluit aan bij de Gemaskerde Ridders. Er wordt gedaan aan sport, kamperen, enz. Zich wenden tot : Leon Chenot, Aug. Beernaertstraat 17, Conterdam-Stekene-Oostende, of tot Jacques Boucquez, Aug. Beernaertstraat, nr 4.

De
Leeuw
van
Vlaanderen
naar het beroemde werk
van H. CONSCIENCE
Platen van Wik
Scenario van P. DURBIN

NAUWELIJKS ZIJN DE KLAUWAARTS OP WEG OF ZE STOTEN OP EEN HAVELOZE GROEP VLUCHTELINGEN, DIE UIT DE RICHTING VAN BRUGGE KOMEN
WAT BETEKENT DAT? WAAROM DIE VLUCHT?
BLIJF OM DE LIEFDE GODS UIT DE STAD, MEESTER! ER STAAT VOOR U EEN GALG KLAAR VOOR DE SMEEPOORT!
DE FRANSEN WILLEN ONS LEVEND VERBRANDEN!

DE FRANSEN ZITTEN ONS OP DE HIELEN!
ZE HEBBEN DE STAD IN BRAND GESTOKEN!

NIEMAND MAG HET GEBIED VERLATEN. WE MOETEN KALM BLIJVEN!
KALM BLIJVEN EN DE FRANSEN RUSTIG ONZE VADERSTAD LATEN AFBRANDEN? DE HEMEL STAAT IN GLOED VAN DE VLAMMEN, DIE ONZE HAVE VERTEREN!

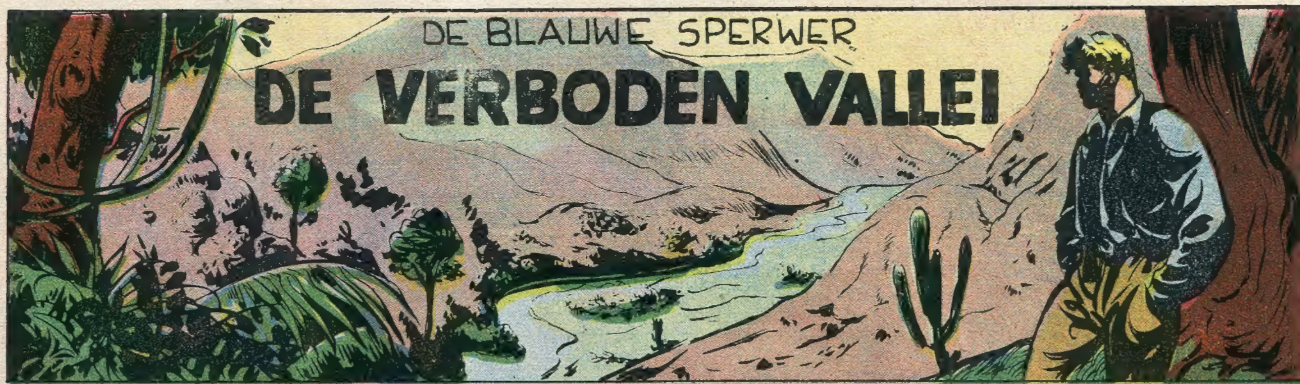

DIE VLAMMEN, BESTE VRIEND BREYDEL, ZIJN AFKOMSTIG VAN EEN PAAR SCHELVEN HOOI DIE IK OPZETTELIJK HEB LATEN IN BRAND STEKEN OM DE AANDACHT DER FRANSEN AF TE LEIDEN!

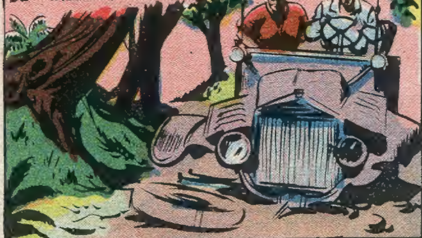

NA HUN MANSCHAPPEN NAAR SINTE KRUIS GEBRACHT TE HEBBEN GAAN BREYDEL EN DE CONINCK ER EEN HUIS BINNEN.

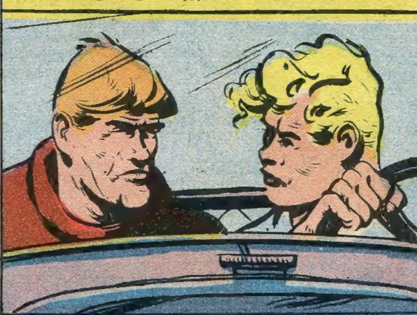

MIJN ZENDING IS VERVULD UW EDELE BONDGENOTEN WACHTEN OP UW INSTRUCTIES!

"EDELE BONDGENOTEN". WIE BEDOELT HIJ?
GWIJDE VAN VLAANDEREN EN JAN, GRAAF VAN NAMEN... JAN BORLUUT EN DE GENTENAARS, BOUDEWIJN VAN PAPENRODE UIT AALST, ARNOLD VAN OUDENAARDE EN JAN VAN RENESSE, DIE ONS TROEPEN UIT ZEELAND ZAL BEZORGEN! HEEL VLAANDEREN STAAT KLAAR!

ACH, WAT IS DIT EEN MOOI UUR... IK BEN NOG NOOIT ZO TROTS GEWEEST EEN ZOON TE ZIJN VAN DAT HEERLIJKE, ONSTERFELIJKE VLAANDEREN!
62

DE BLAUWE SPERWER
DE VERBODEN VALLEI

MET EEN AKELIG GEKREUN ZAKT HET OUDE WAGENTJE VAN ONZE VRIENDEN IN ELKAAR. OP... AFGELEEFD. DE AVONDSTILTE DIE DOOR HET GEKREUN VAN DE MOTOR VERBROKEN WERD, VALT NU ZWAAR NEER OVER DE VALLEI.

ONZE TWEE VRIENDEN WISSELEN EEN BETEKENISVOLLE BLIK...

WEES NU EENS NIET LUI, LARSEN. WE GAAN TE VOET VERDER.
MAAR JE WEET TOCH, ERIK, DAT MIJN LONGEN NIET TEGEN DE KOELE AVONDLUCHT KUNNEN.
250-I A

JE MOET ME NOG EENS PROBEREN OVER TE HALEN TOT EEN REISJE NAAR ZUIDAFRIKA. EN DAN NOG MET ZO'N KAR, DIE ONS BIJ DE EERSTE MOEILIJKHEID IN DE STEEK LAAT.
HET IS BETER! ZO KAN JE BETER PROFITEREN VAN DIE ZUIVERE BERGLUCHT!

MIJN EKSTEROGEN DOEN ME PIJN. IK WOU DAT IK THUIS MET M'N VOETEN IN 'T WATER ZAT!
DAAR IS EEN LICHTJE! EEN BEETJE MOED NOG, LARSEN. DIT IS EEN GASTVRIJ LAND!

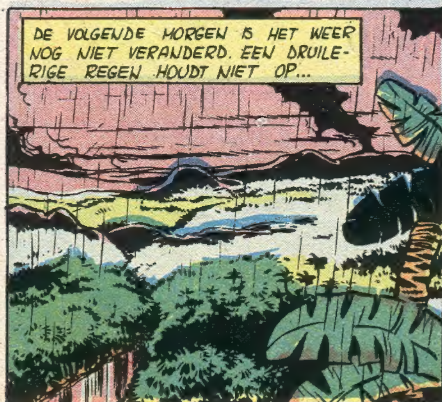

HALLO! IS ER NIEMAND?

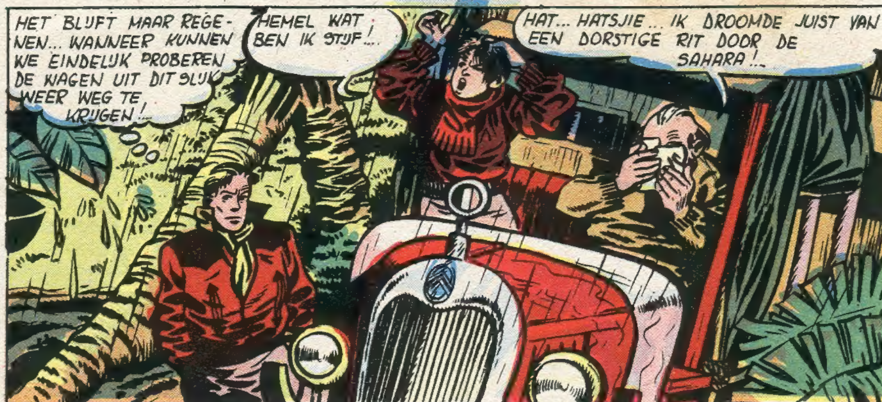

ZIJN ZE HIER DOOF OF LAM? ER KOMT GEEN ANTWOORD!

HANDEN OMHOOG! MET JE GEZICHTEN NAAR DE MUUR. GEEN BEWEGING OF IK SCHIET!
B
250-I

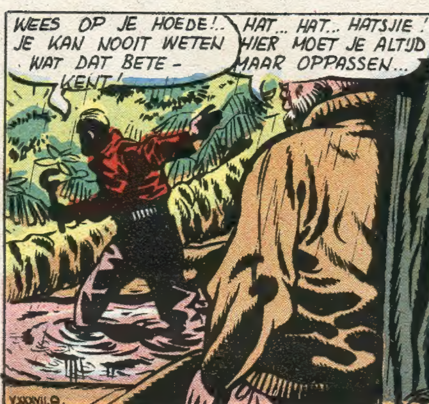

WAT ZEI JE OVER DIE GASTVRIJE MENSEN?

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
ONZE VRIENDEN WORDEN DOOR JONG-LO EN DE "VAT-FENH-LING" UIT DE NOOD GEHOLPEN.

DE VOLGENDE MORGEN IS HET WEER NOG NIET VERANDERD. EEN DRUILERIGE REGEN HOUDT NIET OP...

HET BLIJFT MAAR REGENEN... WANNEER KUNNEN WE EINDELIJK PROBEREN DE WAGEN UIT DIT SLIJK WEER WEG TE KRIJGEN !..
HEMEL WAT BEN IK STIJF !..
HAT... HATSJIE... IK DROOMDE JUIST VAN EEN DORSTIGE RIT DOOR DE SAHARA !..

JAN... HOOR JE DAT OOK !.. HET IS ...
JE HEBT GELIJK.. WAT ZOU DAT ZIJN ?.. IS HET EEN WILD DIER ?

WEES OP JE HOEDE !.. JE KAN NOOIT WETEN WAT DAT BETEKENT !..
HAT... HAT... HATSJIE ! HIER MOET JE ALTIJD MAAR OPPASSEN...

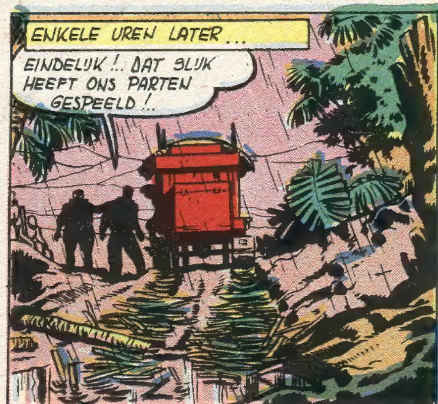

PLOTSELING WORDEN DE STRUIKEN UITEENGEDUWD...
JONG-LO !.

JULLIE NIET KOMEN... DAN WIJ JULLIE ZOEKEN !..
JE KOMT NET OP TIJD !.. WE KUNNEN EEN PAAR FLINKE KERELS GEBRUIKEN !..
VLUG MAAR !... ANDERS ZULLEN WE NOG DUIKERS MOETEN TE HULP ROEPEN OM ONS TE HELPEN.

DE "VAT-FENH-LING" SCHIETEN AAN HET WERK EN WELDRA LAAT HET SLIJK BEETJE BIJ BEETJE ZIJN PROOI LOS...
VOORUIT, JONGENS !.. ALLEN TE GELIJK !..

TOE !.. WE GERAKEN ER UIT.
WAAR KOM JIJ EIGENLIJK VANDAAN, JONG-LO ?
UIT HET OOSTEN. TWINTIG MANEN VAN HIER.

MIJN STAM UITGEMOORD DOOR SLECHTE MANNEN VAN TEMPEL... IK ALLEEN OVER... ZIJ MIJ SLAAF MAKEN. IK ONTVLUCHTEN. "VAT-FENH-LING" MIJ TOT HUN HOOFDMAN MAKEN. ZIJ MIJ ALTIJD GEHOORZAMEN !

ENKELE UREN LATER...
EINDELIJK !.. DAT SLIJK HEEFT ONS PARTEN GESPEELD !..

Rijden met Televisie...

In Chicago hebben sommige taxibestuurders het plan opgevat, hun auto's met een televisie-apparaat uit te rusten. Ze hopen op die manier klanten aan te lokken.

Of hun initiatief succesrijk zal wezen blijft nog een open vraag.

Voor de oorlog was er namelijk te Parijs een aantal taxibestuurders die dachten, de klanten te lokken door radiotoestellen in hun taxi's te plaatsen.

De eerste dagen wou iedereen een « radio-taxi » hebben, maar de belangstelling verzwakte even vlug als ze ontstaan was en na een tijdje namen de gehaaste reizigers weer de eerste taxi, die ze te pakken kregen. Of er al dan niet een radio in was, interesseerde hen minder dan de kans om zo vlug mogelijk op de plaats van bestemming te komen.

Zullen de « televisie-taxi's » meer succes hebben ?

Misschien...

SURCOUF DE KAPERSKONING

DE CLARISSE WORDT HERSTELD. SURCOUF WERFT EEN BEMANNING AAN.

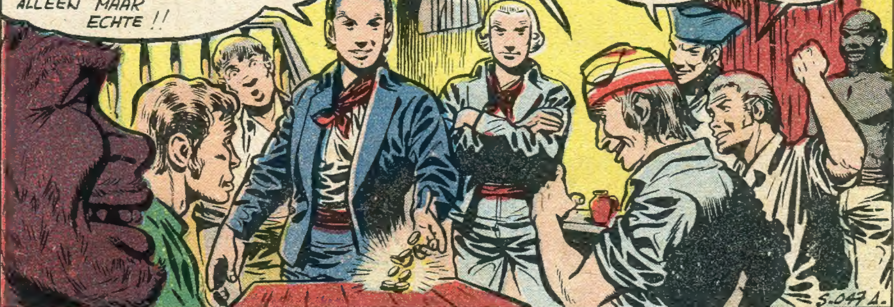
EEN TIJDJE LATER IN EEN HERBERG BIJ DE HAVEN...

DAAR HEB JE KAPITEIN SURCOUF!

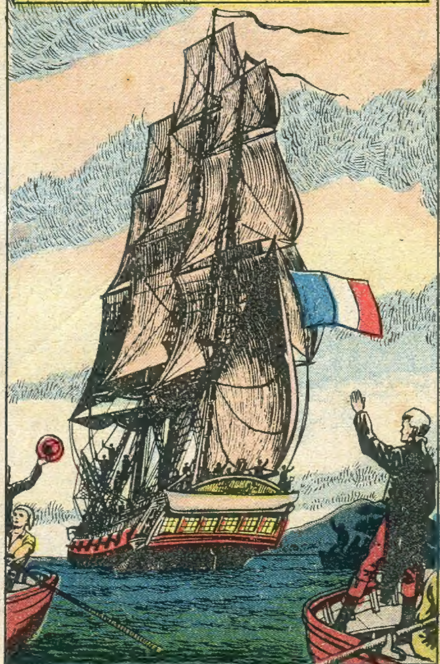
ZIJN ER MISSCHIEN ONDER JULLIE DIE NIET BANG ZIJN?... DAT SOORT KAN IK NIET GEBRUIKEN. WIE GAAT MEE?

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.